ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

15. dubna 2011 *

Ve věci T-297/05,

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, se sídlem v Mnichově (Německo), zastoupená H.-J. Prießem, M. Niestedtem a C. Pitschasem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené B. Schimou, jako zmocněncem, ve spolupráci s C. Arholdem, advokátem,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 13. května 2005 [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382], kterým se zrušuje rozhodnutí Komise ze dne 4. srpna 1992 (003977/XXIII/A3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) o poskytnutí finanční podpory ve výši 530 000 ecu v rámci projektu Ecodata,

* Jednací jazyk: němčina.

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení J. Azizi (zpravodaj), předseda, E. Cremona a S. Frimodt Nielsen, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 9. června 2010,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Bod 20 odůvodnění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1605/2002 ze dne 25. června 2002, kterým se stanoví finanční nařízení o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 248, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 74, dále jen „finanční nařízení"), zní takto:

„[…]V případech podvodu by […] mělo toto nařízení odkazovat na platné předpisy na ochranu finančních zájmů Evropských společenství a o boji proti korupci úředníků Evropských společenství nebo úředníků členských států."

2 Článek 72 odst. 2 finančního nařízení stanoví:

„Orgán může formálně zjišťovat pohledávky od jiných subjektů než států prostřednictvím vykonatelného rozhodnutí ve smyslu článku 256 [ES].“

3 Článek 109 finančního nařízení v hlavě „Zásady pro poskytování“ stanoví:

„1. Poskytování grantů musí dodržovat zásady průhlednosti a rovného zacházení, nesmějí být kumulativní ani poskytovány zpětně a musí zahrnovat spolufinancování.

2. Účelem ani důsledkem grantu nesmí být dosažení zisku pro příjemce.“

4 Článek 119 odst. 2 finančního nařízení stanoví:

„V případě, že příjemce neplní své zákonné nebo smluvní povinnosti, je grant v případech uvedených v prováděcích pravidlech pozastaven a snížen nebo zrušen poté, co byla příjemci dána možnost se vyjádřit.“

5 Článek 183 odst. 1 písm. a) nařízení Komise (ES, Euratom) č. 2342/2002 ze dne 23. prosince 2002 o prováděcích pravidlech k finančnímu nařízení (Úř. věst. L 357, s. 1; Zvl. vyd. 01/04, s. 145, dále jen „prováděcí pravidla"), který se týká článku 119 finančního nařízení a je nazván „Pozastavení a snížení grantů", stanoví ve znění použitelném na skutkový stav projednávané věci následující:

„1. Příslušná schvalující osoba pozastaví platby a v závislosti na dosaženém stadiu řízení buď sníží grant, nebo požaduje vrácení v poměrné výši od příjemce nebo příjemců:

a) pokud akce nebo schválený pracovní program nejsou prováděny nebo nejsou prováděny řádně, zcela nebo včas;

[…]"

6 Nařízení Rady (ES, Euratom) č. 2988/95 ze dne 18. prosince 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství (Úř. věst. L 312, s. 1; Zvl. vyd. 01/01, s. 340) ve své hlavě I, nazvané „Obecné zásady", stanoví:

„Článek 1

1. Pro účely ochrany finančních zájmů Evropských společenství se přijímají obecná pravidla týkající se stejnorodých kontrol a správních opatření a sankcí postihujících nesrovnalosti s ohledem na právo Společenství.

2. Nesrovnalostí se rozumí jakékoli porušení právního předpisu Společenství vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo formou neoprávněného výdaje.

Článek 2

1. Kontroly a správní opatření a sankce se zavedou, pokud jsou nezbytné k zajištění řádného uplatňování práva Společenství. Musí být účinné, přiměřené a odrazující, aby poskytovaly odpovídající ochranu finančních zájmů Společenství.

2. Správní sankce smí být uložena, pouze pokud ji stanoví právní předpis Společenství předcházející nesrovnalosti. V případě pozdější změny ustanovení týkajících se správních sankcí obsažených v předpisech Společenství se zpětně použijí ustanovení, která jsou méně přísná.

3. V právu Společenství se stanoví povaha a oblast působnosti správních opatření a sankcí nezbytných pro správné uplatňování dotyčných pravidel s ohledem na povahu a závažnost nesrovnalostí, poskytnutou nebo přijatou výhodu a míru zavinění.

4. S výhradou použitelného práva Společenství se postupy pro provádění kontrol, opatření a sankcí Společenství řídí právem členských států.

Článek 3

1. Promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.

V případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.

Promlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušení.

Promlčení však nastane nejpozději ke dni, v němž uplynula lhůta rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci, s výjimkou případů, kdy bylo řízení podle čl. 6 odst. 1 pozastaveno.

2. Lhůta pro výkon rozhodnutí, na základě kterého byla uložena správní sankce, činí tři roky. Tato lhůta běží ode dne, kdy rozhodnutí nabude právní moci.

Přerušení a pozastavení se řídí odpovídajícími pravidly vnitrostátního práva.

3. Členské státy si ponechávají možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odstavci 1 nebo odstavci 2.“

7 V hlavě II, nazvané „Správní opatření a sankce“, nařízení č. 2988/95 stanoví:

„Článek 4

1. Každá nesrovnalost vede zpravidla k odnětí neoprávněně získané výhody:

– formou povinnosti zaplatit nebo nahradit dlužné nebo neoprávněně získané částky,

– […]

2. Použití opatření uvedených v odstavci 1 se omezuje na odnětí získané výhody s připočtením (je-li to stanoveno) úroků, které mohou být určeny paušálně.

3. Jednání, u nichž je prokazatelné, že jejich účelem je získání výhody v rozporu s cíli práva Společenství použitelného v daném případě umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání uvedené výhody, vedou k tomu, že se uvedená výhoda buď neudělí, nebo odejme.

4. Opatření uvedená v tomto článku nejsou považována za sankce.

Článek 5

1. Úmyslné nesrovnalosti nebo nesrovnalosti způsobené z nedbalosti mohou vést k těmto správním sankcím:

[…]

c) úplné nebo částečné odnětí výhody udělené podle předpisů Společenství, a to i tehdy, jestliže hospodářský subjekt měl neoprávněný prospěch pouze z části uvedené výhody;

d) vynětí z nároku na výhodu nebo odnětí výhody po dobu následující po nesrovnalosti;

[…]

Článek 6

1. Aniž jsou dotčena správní opatření a sankce Společenství přijaté na základě odvětvových předpisů existujících ke dni vstupu tohoto nařízení v platnost, může být uložení peněžní sankce, jako je správní pokuta, pozastaveno rozhodnutím příslušného orgánu, bylo-li proti dotyčné osobě zahájeno za stejné činy trestní řízení. Pozastavení správního řízení přerušuje běh promlčecí doby stanovené v článku 3.

[…]

Článek 7

Správní opatření a sankce Společenství mohou být uloženy hospodářským subjektům uvedeným v článku 1, totiž fyzickým nebo právnickým osobám a jiným subjektům, kterým vnitrostátní právo přiznává právní subjektivitu a které se dopustily nesrovnalosti. Mohou být též uloženy osobám, které se podílely na nesrovnalosti, a těm, kdo odpovídají za nápravu nesrovnalosti nebo jsou povinni zajistit, aby k ní nedošlo."

8 Článek 2 odst. 1 Protokolu k Úmluvě o ochraně finančních zájmů Evropských společenství, vypracovaného na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii (Úř. věst. 1996, C 313, s. 2, dále jen „protokol k Úmluvě o ochraně finančních zájmů Evropských společenství") stanoví pod nadpisem „Pasivní korupce" následující:

„Pro účely tohoto protokolu se pasivní korupcí rozumí úmyslné jednání úředníka, který přímo nebo pomocí prostředníka žádá, přijme nebo si dá slíbit jakoukoli výhodu pro sebe nebo pro třetí osobu, aby jednal nebo aby se jednání zdržel při výkonu svých povinností nebo svých funkcí v rozporu se svými úředními povinnostmi způsobem, který poškozuje nebo ohrožuje finanční zájmy Evropských společenství."

9 Podle čl. 3 odst. 1 tohoto protokolu pod názvem „Aktivní korupce":

„Pro účely tohoto protokolu se aktivní korupcí rozumí úmyslné jednání každého, kdo přímo nebo pomocí prostředníka slíbí nebo poskytne jakoukoli výhodu úředníkovi pro něj nebo pro třetí osobu, aby jednal nebo se jednání zdržel při výkonu svých povinností nebo svých funkcí v rozporu se svými úředními povinnostmi způsobem, který poškozuje nebo ohrožuje finanční zájmy Evropských společenství."

Skutkový základ sporu

Výzva k předkládání návrhů a realizace projektu Ecodata

10 Svým konečným schválením souhrnného rozpočtu Evropských společenství na rozpočtový rok 1992 Evropský parlament rozhodl, že „částka nejméně 530 000 ecu [se

využije] na podporu vytvoření informační sítě o projektech ekologického cestovního ruchu v Evropě“ [Kapitola B2 článek 7100 (cestovní ruch)] (Úř. věst. L 26, s. 1, 659, dále jen „konečný souhrnný rozpočet pro rozpočtový rok 1992“).

11 Dne 26. února 1992 zveřejnila Komise Evropských společenství v *Úředním věstníku Evropských společenství* výzvu k předkládání návrhů za účelem podpory projektů v oblasti cestovního ruchu a životního prostředí (Úř. věst. C 51, s. 15). V této výzvě uvedla, že zamýšlí poskytnout celkově 2 miliony ecu a vybrat přibližně 25 projektů způsobilých pro financování do výše 60 % jejich celkových nákladů.

12 Dne 22. dubna 1992 žalobkyně, IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH (dále jen „IPK“), společnost usazená v Německu a činná v oblasti cestovního ruchu, podala žádost o finanční podporu pro projekt, který se týkal vytvoření databáze údajů o ekologickém cestovním ruchu v Evropě, nazvaný „Ecodata“ (dále jen „projekt Ecodata“). Za koordinaci projektu měla být odpovědná IPK. Na uskutečňování prací měla však IPK spolupracovat se třemi partnery, a to s francouzským podnikem Innovence, italským podnikem Tourconsult a řeckým podnikem 01-Pliroforiki. Návrh neobsahoval žádný údaj o rozdělení úkolů mezi těmito podniky, ale pouze uváděl, že všechny jsou „odbornými poradci v cestovním ruchu, jakož i v projektech týkajících se informací a cestovního ruchu“.

13 Dopisem ze dne 4. srpna 1992 (dále jen „rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory“) Komise na návrh p. Tzoanose, vedoucího odboru 3 „Cestovní ruch“ ředitelství A „Podpora podnikání a zlepšování jeho prostředí“ generálního ředitelství „Politika podnikání, obchodu, cestovního ruchu a sociálního hospodářství“ (GŘ XXIII) poskytla společnosti IPB finanční podporu ve výši 530 000 eur na projekt Ecodata (dále jen „sporná finanční podpora“). Vyzvala ji, aby podepsala a zaslala „Prohlášení příjemce finančního příspěvku“, které bylo připojeno k rozhodnutí o poskytnutí finanční

podpory a v němž byly uvedeny podmínky pro získání uvedené podpory. Uvedené prohlášení stanovilo, že 60 % výše podpory bude vyplaceno poté, co Komise obdrží prohlášení příjemce řádně podepsané společností IPK, a že zbývající částka bude vyplacena poté, co Komise obdrží a schválí zprávu o provedení tohoto projektu. Prohlášení v bodě 7 uvedlo, že příjemce souhlasí s tím, že se vzdá nároku na vyplacení případné zbývající částky v případě, že nedodrží lhůty stanovené v bodech 4 a 5 pro zaslání zpráv o vývoji projektu a využití finanční podpory. Podle bodu 8 tohoto prohlášení příjemce souhlasil s tím, že pokud ve výkazu výdajů nebude doloženo využití částky finanční podpory, vrátí Komisi na její žádost neodůvodněné částky, které již byly vyplaceny. Prohlášení bylo podepsáno společností IPK dne 23. září 1992 a bylo zapsáno na GŘ XXIII Komise dne 29. září 1992.

14 Dne 24. listopadu 1992 pozval p. Tzoanos společnosti IPK a 01-Pliroforiki na setkání, které se uskutečnilo bez přítomnosti dvou dalších partnerů projektu. Při této příležitosti p. Tzoanos navrhl, aby společnosti 01-Pliroforiki byla svěřena podstatná část práce a přidělena většina prostředků. IPK s tímto požadavkem nesouhlasila.

15 První část finanční podpory, a to 318 000 ecu (60 % celkové dotace ve výši 530 000 ecu) byla vyplacena v lednu 1993.

16 Na konci února 1993 byl spis projektu Ecodata p. Tzoanosovi odebrán. Následně bylo proti posledně uvedenému zahájeno disciplinární řízení, jakož i interní šetření záležitostí, o něž se staral. Disciplinární řízení vedlo k odvolání p. Tzoanose s účinkem k 1. srpnu 1995. Naproti tomu interní šetření v souvislosti se správním řízením, které vedlo k rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory, neodhalilo žádnou nesrovnalost.

17 Následně po negativní hodnotící zprávě, která se týkala provádění projektu Ecodata, Komise rozhodnutím ze dne 3. srpna 1994 (dále jen „zamítavé rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994“ nebo „sporné rozhodnutí“) odmítla vyplatit druhou část finanční podpory ve výši 212 000 ecu a uvedla, že hodlá dále zvažovat možnost rozhodnout o tom, že bude požadovat vrácení první části uvedené podpory.

Sporné řízení týkající se zamítavého rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994

18 Společnost IPK podala žalobu směřující ke zrušení zamítavého rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994, která vedla k prvnímu spornému řízení u soudů Společenství (dále jen „první sporné řízení“).

19 Rozsudkem ze dne 15. října 1997, IPK v. Komise (T-331/94, Recueil, s. II-1665) Soud (nyní Tribunál) tuto žalobu zamítl.

20 Na podporu tohoto zamítnutí Tribunál zejména konstatoval v bodě 47 tohoto rozsudku následující:

„[...] [IPK] nemůže Komisi vytýkat, že způsobila zpoždění při provádění projektu [Ecodata]. V tomto ohledu je třeba konstatovat, [že IPK] čekala do března 1993, než začala jednat se svými partnery ohledně rozdělení úkolů za účelem provedení projektu, ačkoli byla koordinujícím podnikem. [IPK] tak nechala uplynout polovinu doby, která byla stanovena pro provedení projektu, aniž mohla rozumně zahájit skutečné práce. I když [IPK] předložila indicie toho, že od listopadu 1992 do února 1993 jeden nebo několik úředníků Komise rušivě zasahovali do projektu, nijak neprokázala, že jí

tyto zásahy znemožnily jakkoli zahájit skutečnou spolupráci se svými partnery před březnem 1993."

21 Následně po kasačním opravném prostředku, který podala společnost IPK, Soudní dvůr zrušil rozsudek Tribunálu a věc mu vrátil (rozsudek Soudního dvora ze dne 5. října 1999, IPK v. Komise, C-433/97 P, Recueil, s. 6795).

22 Soudní dvůr tento rozsudek odůvodnil zejména následujícím způsobem:

„15 [...] [Je] třeba konstatovat, že jak vyplývá z bodu 47 napadeného rozsudku, [IPK] předložila indicie zasahování do řízení projektu, tj. zasahování, kterého se dopustili úředníci Komise a které je popsáno v bodech 9 a 10 napadeného rozsudku, které mohlo ovlivnit řádný průběh projektu.

16 Za takových okolností měla Komise prokázat, že i přes dotčené jednání [IPK] mohla nadále projekt uspokojivě řídit.

17 Z toho vyplývá, že Tribunál vycházel z nesprávného právního posouzení, když požadoval, [aby IPK] předložila důkaz, že jednání úředníků Komise jí znemožnilo zahájit účinnou spolupráci s partnery projektu."

23 Poté, co mu byla věc vrácena, vyhověl Tribunál žalobě rozsudkem ze dne 6. března 2001, IPK-München v. Komise (T-331/94, Recueil, s. II-779).

24 V tomto rozsudku v části nazvané „Předmět sporu“ Tribunál konstatoval následující:

„34 V rámci projednávané žaloby se má Tribunál vyjádřit k legalitě rozhodnutí Komise o zamítnutí vyplacení [druhé] části [finanční podpory], která byla žalobkyni přiznána na provedení projektu Ecodata. Důvody tohoto zamítnutí jsou uvedeny ve [sporném] rozhodnutí a v dopise ze dne 30. listopadu 1993, na které uvedené rozhodnutí odkazuje.

35 Je však třeba konstatovat, že dopis ze dne 30. listopadu 1993 se skládá ze dvou částí. První část, a to body 1 až 5 dopisu se týká odmítnutí Komise vyplatit [druhou] část [finanční podpory], a obsahuje tedy odůvodnění [sporného] rozhodnutí. Druhá část, a to body 6 až 12 dopisu, se týká případného navrácení 60 % již vyplacené [finanční podpory]. Komise do dnešního dne dosud nepřijala rozhodnutí o tomto navrácení.

36 Z toho vyplývá, jak Komise uznala na jednání, že body 6 až 12 dopisu ze dne 30. listopadu 1993 nejsou součástí odůvodnění [sporného] rozhodnutí. Tyto body byly uvedeny pouze v souvislosti s případným budoucím rozhodnutím Komise o vrácení již vyplacené části [finanční podpory]. Argumentace, kterou žalobkyně předložila ve své žalobě ohledně bodů 6 až 12 dopisu ze dne 30. listopadu 1993, tedy musí být považována za nepřípustnou.“

25 Co se týče věci samé, dospěl Tribunál zejména k následujícím závěrům:

„85 Za těchto podmínek a jelikož Komise nepředložila další argumenty, je třeba konstatovat, že [Komise] nepředložila důkaz, že i přes své zasahování, zejména zasahování, jehož cílem bylo zapojit Studienkreis do projektu […], ‚[IPK] mohla nadále uspokojivě řídit projekt [Ecodata]'.

86 S ohledem na skutečnost, že od léta 1992 do 15. března 1993 Komise přinejmenším naléhala na [IPK], aby Studienkreis byla zapojena do projektu […] – i když návrh společnosti [IPK] a rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory […] nestanoví účast tohoto podniku na projektu [Ecodata] – což nutně zpomalilo provádění projektu, a dále, že Komise nepředložila důkaz, že i přes toto zasahování [IPK] mohla nadále uspokojivě řídit projekt, je třeba dospět k závěru, že Komise porušila zásadu dobré víry tím, že odmítla vyplatit [druhou] část [finanční podpory] z důvodu, že projekt nebyl ke dni 31. října 1993 dokončen."

26 Tribunál dále přezkoumal argument Komise vycházející z tajné dohody mezi p. Tzoanosem, společností 01-Pliroforiki a společností IPK, který předložila Komise ve fázi žalobní odpovědi a který následně rozvinula a upřesnila ve svých písemnostech, a konstatoval zejména toto:

„88 V rozsahu, v němž se však Komise snaží zdůraznit, pokud jde o poslední zásah, že existovala protiprávní tajná dohoda mezi p. Tzoanosem, společností 01-Pliroforiki a společností [IPK] […], je třeba se dále vyjádřit k použití zásady *fraus omnia corrumpit*, která podle Komise musí odůvodnit zamítnutí projednávané žaloby.

89 Komise v této souvislosti […] vysvětluje, že rozhodnutí [o poskytnutí] bylo výsledkem protiprávní tajné dohody mezi p. Tzoanosem, společností 01-Pliroforiki a společností [IPK]. Na podporu své argumentace Komise odkazuje na protokoly z výslechů, které se uskutečnily v rámci šetření, které belgické soudní orgány zahájily proti p. Tzoanosovi […]. Zdůrazňuje, že p. Freitag, ředitel a vlastník společnosti [IPK], prohlásil, že p. Tzoanos od něj požadoval, aby jej jmenoval komanditistou společnosti ETIC [European Travel Intelligence Center], jedné z jeho společností, a naznačil mu, že [IPK] získá v budoucnosti snadněji smlouvy od Komise […]. Kromě toho p. Tzoanos sdělil p. Freitagovi, že projekt, který zmínil posledně uvedený na konferenci GŘ XXIII v Lisabonu v květnu 1992, ‚by mohl fungovat', pokud by mu byla vyplacena provize ve výši 30 000 ecu […]. Na podporu své argumentace Komise ještě uvádí, že od června 1992 zastupovala Lex Group společnost ETIC v Řecku (příručka č. 1/92 společnosti ETIC). Pan Tzoanos byl zakladatelem společnosti Lex Group, a úloha osoby odpovědné za kontakt se zákazníky této společnosti byla svěřena pí Sapountzaki, která byla v rozhodné době jeho snoubenkou a následně se stala jeho manželkou. Společnost 01-Pliroforiki údajně nastoupila na místo společnosti Lex Group jakožto zástupce ETIC v Řecku. Komise kromě toho odkazuje na prohlášení p. Francka, spolupracovníka společnosti ETIC, které zjevně prokazuje koluzní jednání s p. Tzoanosem, společností 01-Pliroforiki a společností [IPK] […]. Je příznačné, že Innovence, která byla jediným partnerem společnosti [IPK] v rámci projektu a která neměla vazby ani s p. Tzoanosem ani s p. Freitagem, nebyla pozvána na setkání dne 24. listopadu 1992 […], které se uskutečnilo v kancelářích společnosti ETIC. Komise dále uvádí, že p. Tzoanos měl soukromé telefonní číslo p. Freitaga. Během telefonického hovoru p. von Moltkea s p. Freitagem dne 10. března 1993 posledně uvedený kryl p. Tzoanose, a tak se stal jeho spolupachatelem. Na jednání Komise dále odkázala na rozsudek tribunal de grande instance de Paris (dvanáctého senátu) ze dne 22. září 2000, kterým byl p. Tzoanos odsouzen k trestu čtyř let odnětí svobody za korupci.

90 Tribunál konstatuje, že ani ve [sporném] rozhodnutí, ani v dopise ze dne 30. listopadu 1993, na který odkazuje [sporné] rozhodnutí, není zmíněno koluzní jednání mezi p. Tzoanosem, společností 01-Pliroforiki a společností [IPK], které bránilo vyplacení posledně uvedené [druhé] části [finanční podpory]. [Sporné] rozhodnutí a dopis ze dne 30. listopadu 1993 neobsahuje kromě toho žádný údaj o tom,

že Komise má za to, že [finanční podpora] byla přiznána společnosti [IPK] neoprávněně. Za těchto okolností vysvětlení, které podala Komise ohledně údajné existence protiprávní tajné dohody mezi dotčenými účastníky, nelze považovat za vysvětlení důvodů předložených ve [sporném] rozhodnutí, které bylo poskytnuto během řízení […].

91 S ohledem na skutečnost, že podle článku [230 ES] musí Tribunál omezit svůj přezkum legality [sporného] rozhodnutí na základě důvodů uvedených v tomto dokumentu, nemůže být argumentace Komise týkající se zásady *fraus omnia corrumpit* přijata.

92 Je třeba dodat, že pokud Komise měla po přijetí [sporného] rozhodnutí za to, že indicie uvedené v bodě 89 výše jsou dostačující pro přijetí závěru, že existovala protiprávní tajná dohoda mezi p. Tzoanosem, společností 01-Pliroforiki a společností [IPK], která vedla k protiprávnosti řízení o poskytnutí dotace projektu Ecodata, mohla místo toho, aby předložila v rámci tohoto řízení důvod, který nebyl zmíněn v uvedeném rozhodnutí, toto rozhodnutí vzít zpět a přijmout nové rozhodnutí týkající se nejen odmítnutí vyplacení [druhé] části [finanční podpory], ale i příkazu vrátit část finanční podpory, která již byla vyplacena."

27 Komise a IPK podaly proti tomuto rozsudku Tribunálu kasační opravný prostředek. Na podporu svého kasačního opravného prostředku předložila Komise zejména pátý žalobní důvod vycházející z toho, že se Tribunál nezabýval zásadou *fraus omnia corrumpit*. Společnost IPK navrhla zrušení napadeného rozsudku v rozsahu, v němž tento rozsudek vycházel v bodech 34 až 36 ze zásady, že body 6 až 12 odůvodnění dopisu Komise ze dne 30. listopadu 1993 nebyly součástí zamítavého rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994.

28 Rozsudkem ze dne 29. dubna 2004, IPK München a Komise (C-199/01 P a C-200/01 P, Recueil, s. I-4627) Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek společnosti IPK jako nepřípustný a kasační opravný prostředek Komise jako neopodstatněný.

29 Co se týče pátého žalobního důvodu, který Komise uplatnila, dospěl Soudní dvůr k následujícímu závěru:

„62 Svým druhým a pátým žalobním důvodem, které je třeba přezkoumat společně a nejdříve, Komise vytýká Tribunálu, že nepřihlédl k úvahám uvedeným v bodech 15 a 16 rozsudku Soudního dvora ze dne 5. října 1999, IPK v. Komise [C-433/97 P, Recueil, s. 6795], zejména pokud jde o význam údajné protiprávní tajné dohody mezi [p. Tzoanosem], […] společností 01-Pliroforiki a společností IPK.

63 Komise tvrdí, že tato tajná dohoda zpomalila uskutečnění projektu přinejmenším do února 1993, neboť se partneři projektu nemohli dohodnout na přidělení prostředků ve prospěch řeckého partnera, které požadoval p. [Tzoanos], což vedlo k pozastavení projektu, a dále proto, že IPK kryla úmyslně jednání p. [Tzoanose]. Podle bodů 15 a 16 rozsudku Soudního dvora ze dne 5. října 1999, IPK v. Komise, [C-433/97 P, Recueil, s. 6795], měl Tribunál ověřit, zda Komise prokázala, že i přes dotčené jednání mohla IPK nadále uspokojivě řídit projekt. Podle Komise tedy tím, že Tribunál považoval její argument o takové tajné dohodě za irelevantní, vycházel z nesprávného právního posouzení.

64 Komise rovněž tvrdí, že tím, že Tribunál rozhodl, že není trestním soudem a že nemůže přezkoumat otázku takové tajné dohody, porušil zásadu *dolo agit, qui petit, quod statim redditurus est* a zásadu *fraus omnia corrumpit*.

65 Naproti tomu IPK zdůrazňuje, že neexistovala protiprávní tajná dohoda mezi [p. Tzoanosem], […] společností 01-Pliroforiki a jí samotnou. V každém případě legalita rozhodnutí měla být podle ní posouzena pouze s ohledem na odůvodnění, s kterým bylo přijato, a – jak rozhodl Tribunál – že sporné rozhodnutí neobsahuje žádný závěr ohledně údajné protiprávní tajné dohody společnosti IPK s [p. Tzoanosem] a […] společností 01-Pliroforiki.

66 Podle ustálené judikatury platí, že povinnost odůvodnit rozhodnutí, které nepříznivě zasahuje do něčího právního postavení, má za cíl umožnit Soudnímu dvoru provést přezkum legality rozhodnutí a poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace k tomu, zda je rozhodnutí opodstatněné, nebo zda je stiženo vadou, která umožňuje napadnout jeho legalitu. Z toho vyplývá, že odůvodnění musí být v zásadě sděleno dotyčné osobě současně s rozhodnutím, které nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, a že chybějící odůvodnění nemůže být zhojeno skutečností, že se dotyčná osoba dozví důvody rozhodnutí v průběhu řízení před Soudním dvorem […].

67 Podle článku [230 ES] musí Tribunál omezit svůj přezkum na legalitu sporného rozhodnutí na základě důvodů obsažených v tomto dokumentu.

68 V projednávaném případě Komise odmítla sporným rozhodnutím vyplatit společnosti IPK, a to z důvodů uvedených v dopise ze dne 30. listopadu 1993, dosud nevyplacených 40 % finanční podpory ve výši 530 000 ecu, které vyhradila pro tento projekt. V tomto posledním dopise Komise informovala společnost IPK, že má za to, že práce provedené do 31. října 1993 neodpovídají uspokojivě tomu, co bylo stanoveno v návrhu, a upřesnila důvody, které ji vedly k přijetí tohoto rozhodnutí v bodech 1 až 6 tohoto dopisu.

69 Z bodu 15 tohoto rozsudku vyplývá, že ani v dopise ze dne 30. listopadu 1993, ani ve sporném rozhodnutí není zmíněna dohoda mezi [p. Tzoanosem], […] společností 01-Pliroforiki a společností IPK tajná. Tribunál tedy v bodě 90 napadeného rozsudku právem nepovažoval takovou tajnou dohodu za součást odůvodnění sporného rozhodnutí.

70 Tím, že měl Tribunál za to, že dopis ze dne 30. listopadu 1993 a sporné rozhodnutí neobsahuje žádný údaj o skutečnosti, že se Komise domnívá, že finanční podpora byla poskytnuta společnosti IPK neoprávněně, dospěl dále správně k závěru, že vysvětlení podané Komisí ohledně údajné existence protiprávní tajné dohody mezi dotčenými účastníky řízení nelze považovat za vysvětlení důvodů uvedených ve sporném rozhodnutí, které bylo podáno během řízení, a že judikatura uvedená v bodě 66 tohoto rozsudku se na projednávaný případ použije.

71 Tribunál tedy za těchto podmínek mohl, aniž se dopustil nesprávného právního posouzení, ze všech těchto důvodů v bodě 91 napadeného rozsudku vyvodit, že argumentaci Komise ohledně zásady *fraus omnia corrumpit* nelze přijmout."

Správní řízení, v němž bylo přijato napadené rozhodnutí

30 Dopisem ze dne 30. září 2004 sdělila Komise společnosti IPK s odkazem na rozsudek IPK-München a Komise, bod 28 výše, že provedla důkladné šetření osoby p. Tzoanose, které odhalilo, že posledně jmenovaný obvykle přiděloval projekty, v nichž byly partnery řecké podniky, které navrhl, a z nichž měl osobně prospěch. Komise znovu přezkoumala legalitu a správnost řízení o poskytnutí sporné finanční podpory a dospěla k závěru, že rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory bylo protiprávní

v rozsahu, v němž bylo výsledkem tajné dohody mezi p. Tzoanosem a p. Freitagem, ředitelem a vlastníkem společnosti IPK. Komise tedy hodlala „zrušit" rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory.

31 Dopisy ze dne 26. listopadu a 23. prosince 2004, jakož i ze dne 21. února 2005 IPK předložila svá vyjádření k dopisu ze dne 30. září 2004. Ve svých dopisech ze dne 23. prosince 2004 a ze dne 21. února 2005 IPK rovněž vyžadovala vyplacení druhé části sporné finanční podpory. Společnost IPK vzala zpět formálně svou žádost dopisem ze dne 20. července 2005.

32 Dopisem ze dne 13. května 2005 [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382], zaslaným společnosti IPK, a zejména p. Freitagovi (dále jen „napadené rozhodnutí"), Komise uvedla zejména toto:

„Za těchto okolností [Komise] znovu přezkoumala řízení o poskytnutí [sporné] finanční podpory za účelem ověření jeho legality a jeho správnosti.

Z důvodů, které budou uvedeny v bodech a) až k) níže [viz bod 33 níže], [Komise] dospěl[a] k závěru, že poskytnutí [sporné] finanční podpory je protiprávní a nesprávné, neboť je výsledkem tajné dohody mezi p. Tzoanosem a [p. Freitagem].

Z tohoto důvodu Komise rozhodla zrušit předchozí rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory ve výši 530 000 ecu v rámci projektu Ecodata […].

V souladu s tímto rozhodnutím Komise odmítá nejprve vyplatit druhou část [sporné finanční podpory], která činí 212 000 [ecu], a zamítá Vaši žádost o zaplacení úroků z prodlení.

Zadruhé, Komise vybere zpět zálohu ve výši 318 000 [ecu], zvýšenou o úroky.

Tento příkaz k vrácení podpory je v současnosti připravován a bude vám včas zaslán."

33 Podle napadeného rozhodnutí je tajná dohodu mezi p. Tzoanosem a p. Freitagem prokázána následujícími skutečnostmi:

„a) Návrh projektu Ecodata byl předložen následně poté, co byla zveřejněna dne 26. února 1992 výzva k předkládání návrhů na podporu projektů v oblasti cestovního ruchu a životního prostředí v *Úředním věstníku Evropských společenství* (Úř. věst. C 51, s. 16). Bod D této výzvy k předkládání návrhů, nazvaný ‚Kritéria výběru', uvedl pět prioritních okruhů pro tyto projekty. Vytvoření databáze, na které je založen projekt Ecodata, nebylo součástí těchto pěti okruhů. Vycházíme-li tedy z úředního znění výzvy k předkládání nabídek, je nepochopitelné, proč jste návrh, jehož cílem bylo vytvoření této databáze, předložil. Vzhledem k Vašim dřívějším vztahům s p. Tzoanosem a k důkazu o kontaktech mezi Vámi v okamžiku návrhu, který je uveden níže, je jediným vysvětlením, že Vás p. Tzoanos informoval, že by takový projekt mohl získat dotaci i přes znění výzvy k předkládání návrhů.

b) Vlastní výběr projektu Ecodata p. Tzoanosem […] byl neregulérní. Za účelem zajištění transparentnosti, poctivé hospodářské soutěže, rovného zacházení a přístupu k financování Společenství, musí být hodnocení a výběr návrhů za účelem jejich financování založeno na kritériích zveřejněných ve výzvě k předkládání návrhů. Tak tomu zjevně v případě projektu Ecodata nebylo, jelikož neodpovídal žádnému z pěti okruhů uvedených ve výzvě. Body a) a b) představují oba jasné náznaky protiprávního jednání.

c) Výzva k předkládání návrhů zveřejněná v *Úředním věstníku [Evropských společenství]* stanovila, že částka, která je k dispozici pro financování a která činí celkově 2 (dva) miliony ecu, bude rozdělena mezi přibližně 25 projektů. Průměrná finanční podpora, která mohla být očekávána, tedy činila přibližně 80 000 ecu. Vy jste však předložil návrh na příspěvek Společenství ve výši 600 000 ecu (30 % celkové částky, která je k dispozici pro financování). Tento návrh by byl zcela nereálný, pokud by vás p. Tzoanos předem neinformoval, že byste mohl počítat s příznivým výsledkem.

d) [Konečný souhrnný rozpočet na rozpočtový rok] 1992 obsahoval poznámku týkající rozpočtu pro cestovní ruch, která uvedla, že částka nejméně 530 000 ecu má být určena na vytvoření informačního systému pro ekologický cestovní ruch. Tato otázka však není uvedena ve výzvě k předkládání nabídek, která byla zveřejněna dne 26. února 1992. Neměl jste tedy žádný důvod si myslet, že i přes to, že ve výzvě k předkládání nabídek nebo v poznámce v rozpočtu týkající se nezbytnosti informačního systému neexistoval odkaz na otázku ‚databáze nebo informačního systému', Komise v daném okamžiku zamýšlela využít tuto část rozpočtu. Jediné možné vysvětlení je, že Vás [p. Tzoanos] informoval o svém záměru, a tak změnil výběrové řízení na nekalé řízení stižené vadami, které vylučuje jakoukoli hospodářskou soutěž.

e) Během šetření vedeného Komisí, p. Franck, ředitel společnosti ETIC, informoval dva úředníky Komise, že úplné znění žádosti o [finanční podporu] (návrh [projektu] Ecodata) Vám zaslal p. Tzoanos. Vaším jediným úkolem v této fázi bylo […] okopírovat text s hlavičkou společnosti IPK a zaslat jej Komisi. Podle [p. Francka] se v rozhodné době nepočítalo s Vaší skutečnou účastí na uskutečnění projektu; rozdělení prostředků mezi partnery mělo být provedeno ve výši 10 % pro Vás a 90 % pro ostatní partnery, mezi nimiž se nacházela společnost 01-Pliroforiki, což byla řecká společnost, kterou navrhl p. Tzoanos. Je zřejmé, že takové praktiky při vypracování návrhu narušují výběrové řízení a představují koluzní jednání mezi zkorumpovaným úředníkem a zjevně souhlasící třetí osobou.

f) Prohlášení p. Francka bylo částečně potvrzeno jedním z jeho soutěžitelů. Podle posledně uvedeného jste prohlásil, že jste před předložením návrhu jednal s p. Tzoanosem a že [posledně uvedený] Vás informoval, že získáte finanční podporu, pokud přijmete tři partnery projektu, které určí. Jednalo se o návrh, který byl od úředníka Společenství zcela nepřijatelný a tento návrh měl být okamžitě oznámen odpovědným orgánům. Tím, že jste jednal s tímto úředníkem, ukázal jste svou vůli, že jste připraven k protiprávním praktikám poškozujícím Komisi, a to i přes Vaše dlouhodobé smluvní vztahy s tímto orgánem.

g) Během provádění projektu E[codata] jste měl dostatečnou možnost oznámit, že p. Tzoanos narušil výběrové řízení a že měl v úmyslu protiprávně ovlivnit přidělení prostředků. Během Vašich kontaktů s úředníky GŘ XXIII […] jste nikdy nevyslovil znepokojení a naopak jste chránil a obhajoval p. Tzoanose. Když jste však byl vyslýchán belgickou policií v únoru 1995, vysvětlil jste, že v období od

1989 do 1990, jakož i v roce 1992, p. Tzoanos již učinil nabídky, zejména pokud jde o [projekt] Ecodata, které zjevně naznačovaly jeho korupční záměry. I když jste během policejního výslechu popřel, že jste přijal tyto nabídky, skutečnost, že jste v rozhodné době neoznámil tyto korupční nabídky orgánům či úředníkům GŘ XXIII, a naopak jste pokračoval ve spolupráci s p. Tzoanosem, je vážná indicie protiprávního jednání, kterého jste se dopustil.

h) Když se Vás generální ředitel GŘ XXIII dotázal, v březnu 1993, zda jste byl v kontaktu s p. Tzoanosem během vypracování Vašeho návrhu, popřel jste, že by p. Tzoanos před předložením návrhu jakkoli manipuloval s tímto projektem, a prohlásil jste, že […] 01-Pliroforiki byla přijata na doporučení p. Tzoanose, když jste s ním jednal v době přípravy svého návrhu. Vzhledem k tomu, že jste uznal, že p. Tzoanos již dříve učinil korupční nabídky, tím, že jste souhlasil s tímto doporučením před předložením Vašeho návrhu, který musel následně posoudit a schválit samotný p. Tzoanos za účelem poskytnutí [sporné finanční podpory], představuje toto další skutečnost, která potvrzuje, že řízení o poskytnutí byl stiženo vadou a bylo porušeno.

i) Protokol z výslechu p. Tzoanose belgickou policií uvádí, že podle diáře p. Tzoanose se během přípravy návrhu projektu Ecodata uskutečnilo setkání mezi Vámi a p. Tzoanosem, jakož i mezi posledně uvedeným a jedním z Vašich spolupracovníků. Tento údaj souhlasí s prohlášeními uplatněnými v bodech e) a f). V důsledku toho fax, který jste zaslal dne 31. března 1993 generálnímu řediteli [GŘ XXIII] na jeho žádost, který uvádí, že jste během přípravy návrhu nebyl v kontaktu s p. Tzoanosem, představuje nepravdivý údaj.

j) Jeví se, že setkání, které se uskutečnilo v listopadu 1992 mezi p. Tzoanosem a [partnery projektu] Ecodata v Bruselu v kancelářích společnosti ETIC, jedné z Vašich společností a které se týkalo rozdělení prostředků mezi partnery projektu, bylo příkladem tohoto koluzního jednání. Innovence, jediná společnost skupiny, která nemá vazby s Vámi ani s p. Tzoanosem, nebyla na toto důležité setkání pozvána. Italského partnera, společnost Tourconsult, jste zastupoval jakožto akcionář této společnosti.

k) Skutečnost, že snoubenka (která se stala manželkou) p. Tzoanose byla činná jako řecký zástupce společnosti ETIC (která byla založena společností IPK) v rámci společnosti Lex Group (která byla založena p. Tzoanosem), potvrzuje, že vazby mezi Vámi a p. Tzoanosem byly dlouhodobé a relativně úzké."

Rozhodnutí o navrácení první části finanční podpory

34 Poté, co IPK zpochybnila oznámení o dluhu a upomínku, kterou jí Komise zaslala dne 13. června a 31. srpna 2005, Komise přijala rozhodnutí K(2006) 6452 ze dne 4. prosince 2006 (dále jen „rozhodnutí o navrácení").

35 V tomto rozhodnutí Komise v článku 1 uvádí, že IPK jí dluží ke dni 31. října 2006 částku ve výši 318 000 eur zvýšenou o úroky z prodlení od 25. července 2005. V článku 3 rozhodnutí o navrácení Komise sděluje společnosti IPK, že bude zahájeno exekuční řízení podle článku 256 ES v případě, že částku nezaplatí do čtrnácti dnů od

oznámení rozhodnutí o navrácení. V článku 4 uvedeného rozhodnutí se uvádí, že posledně uvedené představuje exekuční titul podle čl. 256 prvního pododstavce ES.

36 Dne 15. května 2007 IPK vrátila, aniž uznala povinnost zaplatit, Komisi částku požadovanou v rozhodnutí o navrácení.

Trestní stíhání vedená proti p. Tzoanosovi na vnitrostátní úrovni

37 Trestní stíhání vedená proti p. Tzoanosovi v Belgii, zejména kvůli jeho jednání v souvislosti s projektem Ecodata, vedla k rozsudku o nepřípustnosti odvolacího soudu v Bruselu ze dne 6. května 2008 kvůli promlčení.

38 Trestní stíhání vedená proti p. Tzoanosovi ve Francii, jejichž předmětem nebylo jeho jednání v souvislosti s projektem Ecodata, vedla k tomu, že jej tribunal de grande instance de Paris rozsudkem ze dne 22. září 2000 (věc č. 9508001053) odsoudil v nepřítomnosti ke čtyřem letům vězení a pokutě za několik podvodů. Toto odsouzení potvrdil cour d'appel de Paris rozsudkem ze dne 3. listopadu 2005 (věc č. 04/06084). Cour de cassation zamítl rozsudkem ze dne 20. prosince 2006 dovolání, které p. Tzoanos podal proti posledně uvedenému rozsudku.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

39 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 29. července 2005 podala IPK projednávanou žalobu.

40 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 21. prosince 2006 podala IPK návrh na předběžné opatření směřující k tomu, aby byla pozastavena vykonatelnost rozhodnutí o navrácení do té doby, než Tribunál vydá vykonatelné rozhodnutí v projednávané věci. Tento návrh byl zapsán do rejstříku pod číslem T-297/05.

41 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 16. února 2007 podala IPK žalobu směřující ke zrušení rozhodnutí o navrácení, která byla zapsána do rejstříku pod číslem T-41/07.

42 Usnesením ze dne 2. května 2007, IPK International – World Tourism Marketing Consultants v. Komise (T-297/05 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí) předseda Tribunálu považoval návrh na předběžné opatření uvedeného v bodě 40 výše za návrh, jehož cílem je získání odkladu vykonatelnosti rozhodnutí (bod 18 uvedeného usnesení) a zamítl tento návrh kvůli nedostatku naléhavosti.

43 Usnesením Tribunálu ze dne 20. listopadu 2009, IPK International – World Tourism Marketing Consultants v. Komise (T-41/07, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 15) Tribunál na základě článku 113 jednacího řádu rozhodl, že o věci T-41/07 není třeba rozhodnout, jelikož IPK vrátila Komisi částku požadovanou v rozhodnutí o navrácení, a žaloba se tedy stala bezpředmětnou.

44 IPK navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

45 Komise navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl žalobu;

– uložil společnosti IPK náhradu nákladů řízení.

46 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál vyslechl několik osob jako svědky. Kromě toho podle čl. 64 odst. 3 písm. d) a odst. 4 jednacího řádu navrhuje, aby Komise předložila některé dokumenty. Navrhuje tak v podstatě, aby Tribunál nařídil, aby Komise předložila zejména „písemnosti pocházející z GŘ XXIII a generálního ředitelství finanční kontroly, které se týkají projektu, a všechny písemnosti, které souvisejí s vedeným šetřením opatření dotčených v projednávaném případě“ a přezkoumal písemnosti související s prvním sporným řízením před Tribunálem (T-331/94), jelikož tyto písemnosti jsou „relevantní pro projednávanou žalobu“. Komise cituje rovněž jména několika osob, které mohou být předvolány jako svědci a navrhuje, aby Tribunál vycházel ze spisu ve věci T-331/94.

47 Dopisem ze dne 30. dubna 2010 vyzval Tribunál na základě organizačních procesních opatření podle článku 64 jednacího řádu účastnice řízení, aby předložily některé dokumenty a položil jim otázky, a zároveň je vyzval, aby na ně písemně odpověděly. Účastnice řízení těmto organizačním procesním opatřením ve stanovených lhůtách vyhověly.

48 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál (osmý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení.

49 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání dne 9. června 2010. Kromě toho na jednání Tribunál vyzval podle organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu účastnice řízení, aby předložily některé dokumenty a písemnosti a doplnily písemně některá upřesnění. Účastnice řízení těmto organizačním procesním opatřením vyhověly ve stanovené lhůtě. Účastnice řízení předložily svá vyjádření k předloženým dokumentům a písemnostem, jakož i doplňující upřesnění, a tedy byla ústní část řízení dne 2. září 2010 ukončena.

Právní otázky

Úvodní poznámky

50 Na podporu své žaloby žalobkyně uplatňuje čtyři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází ze skutečnosti, že podmínky nezbytné pro zrušení rozhodnutí o poskytnutí

finanční podpory nejsou splněny. Druhý a třetí žalobní důvod vychází z porušení zásady řádné správy a povinnosti odůvodnění podle článku 253 ES. Čtvrtý žalobní důvod, vznesený podpůrně, vychází ze „zákazu opakování zrušených rozhodnutí".

51 Tribunál považuje za účelné nejprve shrnout všechny argumenty týkající se důkazu o tajné dohodě, na nichž je založen zejména první žalobní důvod, a posoudit je následně společně s uvedeným žalobním důvodem.

K důkazu o tajné dohodě a k prvnímu žalobnímu důvodu

Argumenty účastnic řízení

– K důkazu o koluzním jednání přičitatelném společnosti IPK

52 IPK zpochybňuje věcnou správnost tvrzení o údajné tajné dohodě, které je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Jediným cílem této argumentace, kterou Komise předložila poté, co neuspěla v rámci prvního sporného řízení (viz body 18 až 28 výše), je podle ní přičíst protiprávní jednání spáchané v rámci Komise společnosti IPK, která je skutečnou obětí.

53 IPK v podstatě tvrdí, že se dozvěděla o projektu Ecodata prostřednictvím společnosti 01-Pliroforiki v rámci telefonického hovoru dne 16. března 1992, po němž jí 01-Pliroforiki zaslala dne 3. dubna 1992 osnovu projektu. Společnost IPK podrobně rozvinula pojetí předložené v této osnově a zaslala Komisi dne 22. dubna 1992 svůj první návrh projektu Ecodata, který počítal se spoluprací se společnostmi Innovence, Tourconsult et 01-Pliroforiki. Na jednání IPK však v odpovědi na otázku Tribunálu uznala, že osnovu projektu společnosti 01-Pliroforiki obdržela teprve 20. dubna 1992, což bylo zaznamenáno v zápisu z jednání.

54 Teprve po rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory se p. Tzoanos pokusil poprvé prosadit, avšak bez úspěchu pro nesouhlas společnosti IPK, aby podstatná část úkolů a prostředků byla přidělena společnosti 01-Pliroforiki, a to kvůli jejímu významu v odvětví databází. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, mezi společností IPK a p. Tzoanosem nebyla před rozhodnutím o poskytnutí uzavřena dohoda ohledně uvedeného projektu, a nebylo stanoveno, že 10 % finanční podpory bude uděleno společnosti IPK a zbývajících 90 % ostatním partnerům projektu Ecodata. Smlouvy mezi společností IPK a p. Tzoanosem, které byly uzavřeny před rozhodnutím o poskytnutí, totiž vůbec nesouvisejí s tímto projektem a nejsou rozhodující pro toto řízení. Společnost IPK se vždy chovala loajálně vůči Komisi a marně žádala o důvěrnou schůzku u nadřízených p. Tzoanose, aby si stěžovala na jeho jednání.

55 Co se týče devátého pododstavce písm. a) napadeného rozhodnutí, a to skutečnosti, že neexistovala zvláštní výzva k předkládání návrhů pro vypracování databáze, tak jak byla navrhnuta v projektu Ecodata, IPK uvádí, že výzva k předkládání návrhů neobsahovala omezující kritéria výběru, takže kromě výslovných omezení, která v ní byla uvedena a na základě oddílu B uvedené výzvy k předkládání návrhů, mohly být předloženy všechny inovační projekty, které podporovaly ekologický rozvoj cestovního ruchu. V této souvislosti existovala zjevná souvislost mezi prostředky stanovenými v konečném souhrnném rozpočtu pro rozpočtový rok 1992 a výzvou k předkládání návrhů. Není tak překvapivé, že IPK předložila projekt Ecodata.

56 Co se týče devátého pododstavce písm. b) napadeného rozhodnutí, který se týká skutečnosti, že p. Tzoanos údajně neoprávněně vybral projekt Ecodata, IPK uvádí, že na takovýto úkon, který byl zcela interní v rámci Komise a který v každém případě neumožňuje dospět k závěru o existenci tajné dohody, neměla žádný vliv. IPK ostatně nechápe, z jakého důvodu je rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory stižené vadami, vzhledem k tomu, že návrh projektu Ecodata byl zcela přizpůsoben nezbytnosti informační sítě o projektech ekologického cestovního ruchu v Evropě, tak jak byla uvedena v konečném souhrnném rozpočtu pro rozpočtový rok 1992 a jak ji samotná Komise rovněž uznala, když změnila znění napadeného rozhodnutí ve srovnání se zněním svého dopisu ze dne 30. září 2004, jelikož výběr nemusel být nutně proveden pouze na základě kritérií, která byla uvedena ve výzvě k předkládání návrhů jako příklad.

57 Co se týče devátého pododstavce písm. c) napadeného rozhodnutí, podle něhož IPK požadovala nereálnou částku ve výši 600 000 ecu finanční podpory, která představovala 30 % celkové podpory vyhrazené pro přibližně 25 projektů, IPK odmítá argumentaci Komise, jelikož je „v rozporu s nezbytným hospodářským přístupem". Takový přístup vylučuje bez dalšího „rozdrobení" podpory Společenství mezi tolik projektů. Jelikož IPK odhadla náklady na projekt Ecodata na milion ecu, předložila tak žádost ve výši procentní míry spolufinancování Společenství (60 %).

58 Co se týče devátého pododstavce písm. d) napadeného rozhodnutí, podle něhož žádost společnosti IPK může být vysvětlena pouze tím, že jí p. Tzoanos sdělil svůj úmysl přijmout projekt Ecodata, posledně uvedená v podstatě uvádí, že jak znění konečného souhrnného rozpočtu pro rozpočtový rok 1992, tak i znění výzvy k předkládání návrhů byly zveřejněny a přístupné veřejnosti. Aby bylo nesprávné tvrzení Komise o údajném úniku informací podloženo, bylo by nezbytné, aby tyto dokumenty byly důvěrné.

59 IPK zpochybňuje devátý pododstavec písm. e) napadeného rozhodnutí, který je založen na svědectví p. Francka, podle něhož text žádosti o finanční podporu vypracoval zcela p. Tzoanos a společnost IPK jej okopírovala na papír se svojí hlavičkou před tím, než jej zaslala Komisi, a dále, že se od společnosti IPK neočekávala žádná skutečná účast, jelikož posledně uvedená měla obdržet 10 % sporné finanční podpory a zbývajících 90 % mělo být zaplaceno zejména společnosti 01-Pliroforiki, jejíž účast navrhl p. Tzoanos. Tato domněnka není podložena žádným důkazem. Naopak, osnova projektu Ecodata byla původně vypracována společností 01-Pliroforiki, a to jejím ředitelem před tím, než byla oznámena společnosti IPK.

60 Před rozhodnutím o poskytnutí navíc nikdy nebyla řeč o tom, že IPK obdrží 10 % částky podpory, aniž poskytne protislužby. Teprve po tomto rozhodnutí se p. Tzoanos pokusil neúspěšně ovlivnit vztahy mezi partnery projektu Ecodata. Komise opírá své nesprávné domněnky pouze na nedůvěryhodném svědectví p. Francka. Posledně uvedený však nikdy nebyl zaměstnancem či zástupcem společnosti IPK, jelikož jeho úloha byla omezena na řízení poradenské společnosti, která pronajímala kancelářské prostory v Bruselu (Belgie) a se kterou měla IPK vztah přibližně jeden rok na základě smlouvy o nájmu kanceláře. IPK ukončila uvedenou smlouvu na základě závažných pochybení, kterých se p. Franck dopustil v její neprospěch. Následně na to se posledně uvedený pokusil zapsat společnost s firmou IPK International v Lucembursku, s čímž IPK nesouhlasila. Tyto skutečnosti byly příčinou falešných obvinění p. Francka proti společnosti IPK.

61 IPK zpochybňuje rovněž devátý pododstavec písm. f) napadeného rozhodnutí, podle něhož p. Tzoanos donutil IPK, aby přijala tři partnery, které určil před rozhodnutím o poskytnutí. Komise neuvádí jméno konkurenta společnosti IPK, od něhož pochází toto nesprávné tvrzení. Společnost IPK má však za to, že se jedná o Studienkreis, která měla velký zájem se účastnit provedení projektu Ecodata, jelikož jí hrozila platební neschopnost, a jejíž účast Komise důrazně požadovala (rozsudek IPK-München v. Komise, bod 23 výše, bod 75). Tyto skutečnosti postačují k tomu, aby byla zpochybněna věrohodnost tohoto tvrzení. Konečně toto tvrzení naopak dokládá, aniž

charakterizuje koluzní jednání společnosti IPK, protiprávní povahu jednání Komise, která měla se společností Studienkreis nepřípustné společné zájmy.

62 Co se týče devátého pododstavce písm. g) napadeného rozhodnutí, podle něhož IPK neoznámila Komisi podvodné jednání p. Tzoanose, IPK tvrdí, že tato argumentace nemůže potvrdit výtku vycházející z údajné tajné dohody vzhledem k tomu, že všechny uplatněné skutečnosti nastaly po rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory. Tato výtka není kromě toho opodstatněná, jelikož IPK se pokoušela stěžovat si u nadřízených v Komisi na jednání p. Tzoanose, kterého byla obětí. Za tímto účelem žádala v srpnu 1992 o schůzku s p. von Moltkem, generálním ředitelem GŘ XXIII bez účasti p. Tzoanose. Pan von Moltke však p. Tzoanose na schůzku dne 30. září 1992 pozval a sdělil společnosti IPK, že řízení o poskytnutí podpory bylo řádné. V rozsahu, v němž Komise odkazuje na skutečnosti z let 1989, 1990 a 1992, IPK uvádí, že v rozhodné době neměla důkazy ani přesvědčivé indicie, které by jí umožnily se obrátit na Komisi. Tyto skutečnosti nesouvisely ani s projektem Ecodata, ani neměly vliv na rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory.

63 Z důvodů uvedených v bodě 53 výše odmítá IPK rovněž tvrzení uvedené v devátém pododstavci písm. h) napadeného rozhodnutí, podle něhož skutečnost, že v březnu 1993 popřela, že p. Tzoanos údajně manipuloval s projektem Ecodata před tím, než byl předložen Komisi, představuje indicii koluzního jednání společnosti IPK.

64 Stejně tak IPK zpochybňuje devátý pododstavec písm. i) napadeného rozhodnutí, podle něhož učinila lživé prohlášení, kterému odporuje protokol z vyšetřování p. Tzoanose, který vyhotovila belgická policie, když ve faxu ze dne 31. března 1993 zaslanému p. von Moltkemu uvedla, že ani p. Freitag, ani jeho zaměstnanec nebyli v kontaktu s p. Tzoanosem ve fázi přípravy projektu Ecodata. Takové kontakty se

totiž neuskutečnily. IPK dodává, že pokud došlo k takovému kontaktu, týkal by se p. Tzoanose a p. Francka, jelikož posledně uvedený jednal bez svolení společnosti IPK a bez jejího vědomí.

65 Co se týče devátého pododstavce písm. j) napadeného rozhodnutí, podle něhož se v listopadu 1992 uskutečnilo setkání p. Tzoanose, společnosti 01-Pliroforiki a IPK, která současně zastupovala Tourconsult, IPK tvrdí, že nevěděla, že společnosti Innovence a Tourconsult nebyly pozvány. Nemohla rovněž předvídat, že se uvedené setkání týkalo rozdělení úkolů mezi účastnící se podniky. Konečně, pokusy o vměšování se p. Tzoanose při této příležitosti nepředstavují indicii údajné tajné dohody v rozsahu, neboť uvedené setkání proběhlo po rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory. IPK dodává, že i když je pravda, že měla symbolický podíl ve výši 1 000 eur ve společnosti Tourconsult – z níž se jí nepodařilo vystoupit – nezastupovala tuto společnost na uvedeném setkání prostřednictvím p. Freitaga, který nebyl za tímto účelem zmocněn. Naopak Tourconsult byla řízena a zastupována panem F., který jednal na účet společnosti Tourconsulut v rámci dalších projektů, které byly pro Komisi prováděny. V odpovědi na otázku Tribunálu IPK uvádí, že se u pana F. neúspěšně pokoušela o to, aby ji byl vrácen její kapitálový vklad ve výši 1 000 eur a že se nakonec v této záležitosti neobrátila na soudy.

66 Co se týče konečně devátého pododstavce písm. k) napadeného rozhodnutí, podle něhož pí Sapountzaki, snoubenka a budoucí manželka p. Tzoanose, pracovala jako řecká zástupkyně společnosti ETIC, která byla založena společností IPK, v rámci společnosti Lex Group, kterou samotnou založil p. Tzoanos, což je okolnost, která potvrzuje dřívější a relativně úzkou povahu vazeb mezi p. Freitagem a p. Tzoanosem, IPK uvádí, že nevěděla o osobních vztazích mezi p. Tzoanosem a jeho snoubenkou, že tato posledně uvedená, jakožto údajný vlastník společnosti Lex Group, představovala pro IPK pouze kontaktní osobu v Řecku a že v každém případě taková skutečnost neumožňovala dospět k závěru, že mezi ní a manželi Tzoanosovými existovaly dřívější a úzké vztahy.

67 Komise kromě toho, že odůvodňuje svá tvrzení tím, že vychází ze sporných prohlášení p. Tzoanose, trestně stíhaného ve Francii a Belgii, a p. Francka, který se dopustil nesrovnalostí v rámci své činnosti na účet společnosti IPK, nezohlednila dostatečně některé skutečnosti ve prospěch společnosti IPK, které vyvracejí existenci tajné dohody. Proti společnosti IPK tak nikdy nebylo zahájeno žádné trestní vyšetřování a francouzské a belgické orgány dospěly k závěru, že neexistuje sebemenší podezření, že se p. Freitag dopustil protiprávního jednání. Interní šetření vedená Komisí dále neprokázala, že poskytnutí dotčené finanční podpory bylo neoprávněné.

68 Z prvního sporného řízení naopak vyplývá, že Komise vyvíjela protiprávně nátlak na společnost IPK (rozsudek IPK – München v. Komise, bod 23 výše, body 73 a 85). Navíc IPK včas oznámila jednání p. Tzoanose a rovněž se snažila od srpna 1992 o důvěrnou schůzku k tomuto tématu s p. von Moltkem.

69 Společnost IPK uvádí, že vyšetřování belgické policie bylo důsledkem stížnosti, kterou podala IPK dne 27. dubna 1994 na pana von Moltkea, a rozhovoru, který poskytla dne 4. května 1994 časopisu *The European*. IPK by nepodala stížnost, kdyby se měla obávat toho, že se vystavuje trestnímu stíhání, takže jediné přijatelné vysvětlení tohoto kroku bylo, že mezi ní a p. Tzoanosem neexistovala tajná dohoda. Naopak IPK odmítala požadavky p. Tzoanose, když zajistila sama provedení a koordinaci většiny projektu Ecodata, na rozdíl od pokusů p. Tzoanose, který se snažil zvýhodnit 01-Pliroforiki. Jelikož IPK investovala do projektu Ecodata vlastní prostředky, jejichž celková výše byla více než jeden milion eur, měla osobní a bezprostřední zájem na jeho úspěchu. Pokud by však existovala údajná tajná dohoda, byl by sled událostí nezbytně jiný. Zejména by v takovém případě IPK dodržela údajné dohody, aby tak získala část finanční podpory, aniž by poskytla protislužbu.

70 Komise má za to, že projednávaný spor musí být přenesen do kontextu korupčního systému, který zavedl na konci 80. let a začátku 90. let p. Tzoanos, bývalý ředitel oddělení „Cestovní ruch" GŘ XXIII. Uvedený systém byl v podstatě založen na placení „honorářů", které byly úměrné dotacím, které Komise poskytla poradenským společnostem, které řídil p. Tzoanos nebo jeho snoubenka pí Sapountzaki, která se stala jeho manželkou. Komise uvádí, že p. Tzoanos byl za tento druh trestného činu ve Francii pravomocně odsouzen a že v Belgii probíhá trestní řízení vedené proti němu a jeho manželce.

71 Pan Tzoanos je hledán na základě mezinárodního zatykače a údajně se nachází v Řecku, tj. zemi, která ho odmítá vydat. O úplatkářství p. Tzoanose, nazývaného „pan třicet procent", se v dotyčných kruzích vědělo, a věděl o tom i ředitel a vlastník společnosti IPK p. Freitag. Podle několika protokolů vyhotovených belgickou policií byli p. Freitag a p. Tzoanos v kontaktu od roku 1989. Pan Tzoanos tak navrhl p. Freitagovi, že se stane komanditistou v jeho společnosti European Travel Monitor, aby tato společnost snáze získala smlouvy Komise. Společnosti, které řídil p. Freitag, kromě toho získaly pouze v období od roku 1991 do roku 1992 dotace Komise ve výši 949 365 ecu.

72 Co se týče projektu Ecodata, Komise opakuje své tvrzení, podle něhož p. Tzoanos informoval p. Freitaga, že je možné získat významnou částku prostřednictvím finanční podpory pro informační systém týkající se projektů ekologického cestovního ruchu. Pan Tzoanos naznačil, že by IPK mohla získat takovou finanční podporu, pokud by za tímto účelem podala žádost, která by mu byla předložena v předem vyhotovené formě. Obdržela tedy údajně 10 % prostředků pouze za tímto účelem. Zbytek prostředků bylo podle ní rozděleno mezi další společnosti, které se účastnily tohoto projektu, a přiděleno zejména společnosti 01-Pliroforiki, řeckému podniku, na který měl, podobně jako v případě společnosti Lex Group, vliv p. Tzoanos a který protiprávně zvýhodňoval (rozsudek Tribunálu ze dne 19. března 1998, Tzoanos v. Komise, T-74/96, Recueil FP, s. I-A-129 a II-343, body 252 až 255).

73 Vzhledem k tomu, že ostatní hospodářské subjekty nemohly zjistit tuto možnost finanční podpory, jelikož neexistovala výslovná výzva k předkládání návrhů, IPK byla jediná, kdo podal žádost o finanční podporu na vytvoření databáze pro projekty ekologického cestovního ruchu. Během období letních dovolených mohl p. Tzoanos společnosti IPK podporu snadno poskytnout, a to i přes zjevný údiv společnosti Studienkreis – která již s Komisí na podobném projektu spolupracovala – nad brzkým poskytnutím podpory, která byla přiznána bez výzvy k předkládání návrhů.

74 Před samotným poskytnutím podpory byla společnost ETIC, kterou založila společnost IPK, v Řecku zastoupena společností Lex Group, kterou vlastnil ve výši 10 % p. Tzoanos (rozsudek Tzoanos v. Komise, bod 72 výše, body 58 až 79). Osobou odpovědnou za zákazníky byla pí Sapountzaki, tedy snoubenka a později manželka p. Tzoanose.

75 Po rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory se p. Freitag již necítil vázán dohodou uzavřenou s p. Tzoanosem, takže posledně uvedený musel vyvíjet nátlak na IPK, aby prosadila uskutečnění projektu tak, jak bylo původně stanoveno.

76 Jakmile byl projekt Ecodata dne 26. března 1993 p. Tzoanosovi odebrán, IPK, 01-Pliroforiki a další dvě účastnící se společnosti uzavřely dohodu o finančním a technickém rozdělení projektu, která za těchto podmínek již nemohla být provedena ve stanovených lhůtách. Za těchto podmínek Komise rozhodla zamítavým rozhodnutím ze dne 3. srpna 1994 (viz bod 17 výše), že nevyplatí druhou část finanční podpory.

77 Jelikož IPK dosáhla zrušení zamítavého rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994 v prvním sporném řízení, přijala Komise napadené rozhodnutí a vycházela přitom z informací o tajné dohodě mezi p. Tzoanosem a p. Freitagem, které získala již při přijetí uvedeného zamítavého rozhodnutí, a z možnosti „výslovně stanovené soudy Společenství“ (rozsudek IPK-München v. Komise, bod 23 výše, bod 92; závěry generálního advokáta Mischa k rozsudku IPK München a Komise, bod 28 výše, Recueil, s. I-4630, bod 101) požadovat vrácení celkové výše finanční podpory na základě zásady *fraus omnia corrumpit*.

78 Co se týče konkrétně devátého pododstavce písm. a) napadeného rozhodnutí, týkajícího se skutečnosti, že nebyla učiněna zvláštní výzva k předkládání návrhů pro vypracování takové databáze, jako je projekt Ecodata, Komise uvádí, že podle zásad použitelných v oblasti finančních podpor je tím, co určuje způsobilost určitého projektu, výzva k předkládání návrhů. Návrh společnosti IPK nesplňoval žádné z kritérií výběru, která byla uvedena ve výzvě k předkládání návrhů. Pokud jde o argument společnosti IPK, podle něhož konečný souhrnný rozpočet pro rozpočtový rok 1992 stanovil částku 530 000 ecu na financování vytvoření informační sítě o projektech ekologického cestovního ruchu v Evropě, jehož souvislost k výzvě k předkládání návrhů byla „zjevná“, Komise namítá, že „průměrný“ žadatel si nemohl všimnout, že výzva k předkládání návrhů se týká rovněž finanční podpory, která byla zmíněna pouze v jedné větě na straně 659 uvedeného souhrnného rozpočtu. Komise dodává, že bod B výzvy k předkládání návrhů odkazuje konkrétně na kritéria v bodě D. IPK se však ve své žádosti o finanční podporu nepokusila prokázat, že navrhovaný projekt odpovídá kritériím výběru, jak stanovil bod C 2 výzvy k předkládání návrhů. Podle Komise skutečnost, že tak IPK neučinila, odráží její jistotu, že získá požadovanou finanční podporu. Tato jistota mohla pocházet pouze od p. Tzoanose, tj. osoby *de facto* rozhodující o poskytnutí podpory. Za těchto podmínek není překvapující, že IPK byla jediným subjektem, který předložil návrh odpovídající popisu uvedenému na straně 659 konečného souhrnného rozpočtu pro rozpočtový rok 1992, a že Studienkreis, která měla zvláštní zájem na tomto druhu projektu, tak neučinila.

79 Kdyby souvislost mezi konečným souhrnným rozpočtem pro rozpočtový rok 1992 a výzvou k předkládání návrhů byla podle Komise tak zjevná, jak tvrdí IPK, je překvapivé, že podle její vlastní výpovědi projekt Ecodata vymyslela 01-Pliroforiki, a nikoli ona samotná, nebo podle odlišné verze předložené posledně uvedenou, řecký podnikatel p. C. v dubnu 1992. Je rovněž podezřelé, že v březnu 1993 p. Freitag ještě telefonicky a písemně oznámil p. von Moltkemu, že iniciativa ohledně projektu Ecodata pochází od něho samotného. Tato protichůdná vyjádření oslabují věrohodnost a přijatelnost tvrzení společnosti IPK. Prohlášení zástupců společnosti 01-Pliroforiki u úředníků Komise, kteří prováděli účetní audit dne 18. října 1993, podle nichž je IPK informovala poprvé o projektu Ecodata, rovněž neodpovídají verzi společnosti IPK. Podle Komise je tak pravděpodobné, že p. Tzoanos, úředník odpovědný za výzvu k předkládání návrhů, který měl rozhodující úlohu při rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory, sám změnil výzvu k předkládání návrhů tak, aby odpovídala přesně finanční podpoře uvedené na straně 659 konečného souhrnného rozpočtu pro rozpočtový rok 1992. Tato situace velmi nahrávala systému podvodného jednání zavedeného p. Tzoanosem, který spočíval v poskytování finanční podpor za provize.

80 Co se týče devátého pododstavce písm. b) napadeného rozhodnutí týkajícího se nesrovnalosti, které se dopustil p. Tzoanos při výběru projektu Ecodata, Komise uvádí, že IPK samotná sice nemohla přijmout rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory, avšak mohla jej zmanipulovat tím, že v rámci předběžné dohody diktované tímto příslušným úředníkem souhlasila s tím, že bude spolupracovat se společností 01-Pliroforiki. Pouze tato předběžná dohoda může vysvětlit, že p. Tzoanos vybral mezi 301 návrhem, které byly předloženy na základě výzvy k předkládání návrhů a z nichž pouze 25 mohlo být přijato, návrh společnosti IPK, a to tím spíše že si p. Tzoanos byl vědom toho, že projekt společnosti Studienkreis, který již Komise financovala, byl velmi podobný projektu Ecodata. Společnost IPK v každém případě neposkytuje v tomto ohledu žádné další přesvědčivé vysvětlení.

81 Co se týče devátého pododstavce písm. c) napadeného rozhodnutí, který odkazuje na nereálnou částku 600 000 ecu finanční podpory požadovanou společností IPK, která

představuje 30 % celkové podpory ve výši 2 milionů ecu, které byly vyhrazeny pro všech 25 projektů, Komise uvádí, že se jedná o jasnou indicii toho, že tato věc byla dohodnuta předem. Taková žádost, jejímž předmětem je třetina celkové výše podpory, je totiž pro jediný projekt velmi neobvyklá.

82 Co se týče devátého pododstavce písm. d) napadeného rozhodnutí, Komise uvádí, že pouze předchozí výzva p. Tzoanose určená společnosti IPK může vysvětlit skutečnost, že tato společnost podala svou žádost o finanční podporu, jejíž obsah nesplňoval zveřejněná objektivní kritéria pro udělení a jejíž požadovaná částka byla zjevně nepřiměřená ve srovnání s celkovým rozsahem dotčeného programu dotace. Jelikož je vypracování každé žádosti o finanční podporu časově náročné a nákladné, žádný rozumný subjekt by tak neučinil bez vidiny možného úspěchu. IPK nepředkládá žádný důvěryhodný argument k vyvrácení těchto indicií, jelikož její pokusy o vysvětlení zůstávají abstraktní, nereálné a vzájemně si odporují.

83 Co se týče devátého pododstavce písm. e) napadeného rozhodnutí, který odkazuje zejména na svědectví p. Francka, Komise odmítá tvrzení společnosti IPK, podle něhož p. Franck pro tuto společnost v Bruselu nepracoval. Posledně uvedený zde založil na žádost p. Freitaga, společnost ETIC Headquarters Bruxelles, která měla navázat a rozvíjet kontakty s orgány Společenství. V této souvislosti se p. Franck setkal s p. Tzoanosem a dozvěděl se o projektu Ecodata. Pan Franck se rovněž nacházel mezi odborníky společnosti IPK v žádosti o finanční podporu na tento projekt. Jeho svědectví je tedy rozhodující pro prokázání skutečností, což je důvod, proč se IPK snaží zpochybnit jeho hodnověrnost.

84 Co se týče devátého odstavce písm. f) napadeného rozhodnutí, podle něhož p. Tzoanos donutil společnost IPK, aby přijala tři partnery projektu, které určil před rozhodnutím o poskytnutí, Komise zpochybňuje tvrzení společnosti IPK, podle něhož se 01-Pliroforiki ujala iniciativy a předložila společnosti IPK osnovu projektu. Popis skutkového stavu společností IPK si odporuje s prohlášením p. Francka a p. Bausche,

která jsou navzájem slučitelná a obě hodnověrná, jakož i s faxem zaslaným dne 31. března 1993 p. von Moltkemu p. Freitagem, podle něhož IPK vytvořila projekt Ecodata a vybrala své partnery.

85 Co se týče devátého pododstavce písm. g) napadeného rozhodnutí, podle něhož zejména během celého řízení neoznámila IPK příslušným nadřízeným v Komisi podvodné jednání p. Tzoanose, Komise tvrdí, že toto opomenutí představuje jasnou indicii, či dokonce jediné věrohodné vysvětlení tajné dohody mezi p. Tzoanosem a p. Freitagem při přijetí rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory. Kdyby si totiž IPK stěžovala nadřízeným p. Tzoanose, riskovala by tím, že bude odhalen skutečný průběh skutečností, a že ji tedy sporná finanční podpora bude odňata. K údajné žádosti společnosti IPK o důvěrnou schůzku s p. von Moltkem bez přítomnosti p. Tzoanose Komise dodává, že by stačilo, kdyby mu IPK zavolala.

86 Co se týče devátého pododstavce písm. h) napadeného rozhodnutí, podle něhož p. Tzoanos zmanipuloval projekt Ecodata před tím, než byl předložen Komisi, a doporučil 01-Pliroforiki jako partnera, Komise uvádí, že během telefonického rozhovoru s p. von Moltkem v březnu 1993 p. Freitag prohlásil, že s p. Tzoanosem projednal ve fázi přípravy mezi dubnem a červnem 1992 země a podniky, které měly být zapojeny do uvedeného projektu, což vedlo k přijetí společnosti 01-Pliroforiki na doporučení p. Tzoanose. Toto prohlášení je však v rozporu s opakovaným tvrzením společnosti IPK, podle něhož myšlenka projektu Ecodata pocházela od společnosti 01-Pliroforiki. Kromě toho toto prohlášení p. Freitaga jako takové podle Komise prokazuje koluzní spolupráci p. Tzoanose se společností IPK.

87 Co se týče devátého pododstavce písm. i) napadeného rozhodnutí, podle něhož IPK předložila lživé prohlášení, kterému odporují protokoly z vyšetřování p. Tzoanose vedeného belgickou policií, když ve faxu ze dne 31. března 1993 zaslanému p. von Moltkemu uvádí, že p. Freitag ani jeho spolupracovníci nebyli v kontaktu s p. Tzoanosem

ve fázi přípravy projektu Ecodata, Komise uvádí, že toto lživé prohlášení, jehož nesprávná povaha vyplývá z několika písemností ve spise, představuje dodatečnou indicii tajné dohody mezi p. Tzoanosem a společností IPK. Komise dodává, že směr obhajoby společnosti IPK v tomto ohledu není vůbec jasný, a to tím spíše že nepopírá, že došlo k setkáním mezi p. Freitagem nebo p. Franckem a p. Tzoanosem v období před tím, než byl Komisi předložen projekt Ecodata.

88 Co se týče devátého pododstavce písm. j) napadeného rozhodnutí, podle něhož se setkání mezi p. Tzoanosem, společností 01-Pliroforiki a společností IPK uskutečnilo v listopadu 1992, Komise uvádí, že skutečnost, kterou uplatnila IPK, že uvedené setkání se uskutečnilo po rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory, nemůže zpochybnit jeho vlastnost jako indicii údajné tajné dohody, jelikož snaha o zasahování p. Tzoanose ohledně rozdělení úkolů a prostředků na tomto setkání odpovídá tomu, co bylo předem dohodnuto.

89 Co se týče devátého pododstavce písm. k) napadeného rozhodnutí, podle něhož závazek pí Sapountzaki, snoubenky a budoucí manželky p. Tzoanose, jakožto zástupkyně společnosti ETIC, potvrzuje, že vztahy mezi p. Freitagem a p. Tzoanosem byly dlouhodobé a relativně úzké, Komise připomíná, že si IPK byla již dlouho vědoma úplatnosti p. Tzoanose, což oslabuje hodnověrnost jejího tvrzení, podle něhož se pouze obrátila na posledně uvedeného jakožto vedoucího oddělení Komise, aby obdržela doporučení.

90 Komise popírá, že skutečnosti předložené společností IPK (viz bod 67 výše) mohou zpochybnit indicie, které dokazují tajnou dohodu. To platí i pro neexistenci trestního stíhání proti p. Freitagovi. Taková okolnost nebrání zásahu Komise, pokud existuje dostatečný počet indicií tajné dohody (stanovisko generálního advokáta p. Mischa k rozsudku IPK München a Komise, bod 28 výše, bod 101).

91 Totéž platí i pro interní šetření Komise, která se týkala p. Tzoanose. Komise uvádí kromě toho, že IPK neupřesňuje, na která šetření odkazuje, ani v čem ji mohou taková šetření zbavit odpovědnosti, i to, že belgické trestní řízení vedené proti p. Tzoanosovi stále probíhá, a tedy může přinést nové informace. Interní šetření Komise byla ukončena pouze dočasně. IPK dále cituje rozsudek IPK-München v. Komise, bod 23 výše (body 75 a 85), pouze útržkovitě, přičemž tento ve skutečnosti neobsahuje žádnou skutečnost na podporu jejího argumentu.

92 Pokud jde o stížnost podanou společností IPK, Komise zdůrazňuje, že uvedená stížnost, jejíž znění IPK nepředložila, směřovala proti p. von Moltkemu, a nikoli proti p. Tzoanosovi. Společnost IPK se tedy snažila odvrátit podezření padající na p. Tzoanose směrem k p. von Moltkemu, a podezření padající na společnosti 01-Pliroforiki směrem ke společnosti Studienkreis. Stížnost společnosti IPK tedy naopak představuje dodatečnou indicii tajné dohody.

93 Co se týče skutečnosti, že společnost IPK nesouhlasila s nátlakem p. Tzoanose, Komise uvádí, že takový odpor, ke kterému došlo teprve po rozhodnutí o poskytnutí sporné finanční podpory, neumožňuje dospět k závěru, že k tajné dohodě před uvedeným rozhodnutím nedošlo.

94 Co se konečně týče vkladu vlastních prostředků společností IPK za účelem provedení projektu Ecodata, Komise uvádí, že takový vklad byl nezbytnou podmínkou pro získání spolufinancování Komise.

– K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze skutečnosti, že nebyly splněny podmínky nezbytné pro zrušení rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory

95 Úvodem IPK uvádí, že relevantní podmínky, které jsou stanoveny nařízením č. 2988/95, pro retroaktivní zrušení rozhodnutí o poskytnutí prostředků Společenství nejsou v projednávaném případě splněny. Napadené rozhodnutí porušuje zejména nařízení č. 2988/95, neboť rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory nespočívá na nesrovnalosti ve smyslu tohoto nařízení. Podpůrně IPK uvádí, že v každém případě nebyla Komise oprávněna přijmout napadené rozhodnutí, jelikož došlo k promlčení ve smyslu článku 3 tohoto nařízení.

96 Jak vyplývá z bodu 3 a 4 odůvodnění nařízení č. 2988/95, se toto nařízení podle společnosti IPK použije na všechny oblasti politiky Společenství, a tedy rovněž na vrácení prostředků Společenství jeho orgány. Ze struktury a cíle uvedeného nařízení vyplývá, že jeho rozsah působnosti může být rozšířen na opatření přijatá Komisí, pokud jsou dotčeny finanční zájmy Společenství, bez ohledu na to, zda se jedná o centralizované či decentralizované uplatňování práva Společenství. V projednávaném případě je pak toto nařízení použitelné se zpětnou účinností a bez ohledu na skutečnost, že dotčená finanční podpora byla poskytnuta před jeho vstupem v platnost, jak potvrdila judikatura.

97 Společnost IPK uvádí, že zjištění nesrovnalosti ve smyslu čl. 1 odst. 2 nařízení č. 2988/95, a sice v projednávaném případě protiprávnosti rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory, představuje předchozí podmínku pro odnětí výhody podle čl. 4 odst. 1 tohoto nařízení. Pro rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory platí domněnka legality a Komise nepředložila důkaz, jejž měla předložit, o tom, že je rozhodnutí protiprávní zejména z důvodu údajné tajné dohody tvrzené v napadeném rozhodnutí.

98 V tomto ohledu IPK zpochybňuje věcnou správnost tajné dohody tvrzené Komisí v napadeném rozhodnutí (viz body 33 a 52 až 67 výše). Podle ní Komise nezohlednila několik skutečností, které prokazují, že tajná dohoda neexistovala (viz bod 67 výše).

99 V každém případě, i kdyby došlo k nesrovnalosti ve smyslu čl. 1 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 nařízení č 2988/95, se IPK domnívá, že promlčení stanovené v čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení brání zpětvzetí rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory napadeným rozhodnutím. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, se promlčení v tomto ohledu použije nejen na sankce, ale i na správní opatření, což podle IPK potvrzuje i judikatura.

100 IPK totiž tvrdí, že čtyřletá promlčecí lhůta, která počíná běžet od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti, uplynula v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí dne 13. května 2005, neboť k údajné tajné dohodě došlo před rozhodnutím o poskytnutí, které bylo přijato dne 4. srpna 1992. V tomto ohledu IPK popírá, že došlo k pokračujícímu či opakovanému protiprávnímu jednání, které Komise kvalifikovala jako porušení údajné informační povinnosti a povinnosti loajality, kterou má každý příjemce podpory Společenství. Kdyby bylo takové tvrzení přijato, vedlo by to k tomu, že by promlčecí lhůta podle článku 3 nařízení č. 2988/95 nezačala nikdy běžet, neboť uvedená informační povinnost a povinnost loajality by se vztahovala na každou nesrovnalost. IPK navíc uvádí, že Komise založila svou výtku vycházející z tajné dohody na skutečnostech, o nichž věděla od roku 1996, takže je mohla uplatnit již dávno v rámci nového rozhodnutí, které zrušilo rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory. Jelikož tak Komise neučinila, IPK má právo více než jedenáct let po úspěšném uskutečnění projektu Ecodata na obnovení právní jistoty.

101 Běh promlčecí lhůty rovněž nebyl v projednávaném případě přerušen. Společnost IPK totiž uvádí, že mimo to, že zamítavé rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994 nebylo založeno

na výtce vycházející z tajné dohody, nemělo stejný předmět jako napadené rozhodnutí, jelikož pouze zamítlo vyplacení druhé části finanční podpory, a že dále nebylo úkonem, který byl oznámen společnosti IPK, jehož cílem by bylo šetření či řízení o nesrovnalosti ve smyslu čl. 3 odst. 1 třetího pododstavce nařízení č. 2988/95. Kromě toho výtka vycházející z tajné dohody, kterou vznesla Komise v rámci věci T-331/94 poprvé ve fázi svého vyjádření po vrácení věci Soudním soudem Tribunálu, byla podle společnosti IPK opožděná, bezpředmětná, a tedy nepřípustná (rozsudek IPK-München v. Komise, bod 23 výše, bod 90). Běh promlčecí lhůty nebyl přerušen ani v rámci řízení ve věci T-331/94.

102 Podle společnosti IPK, i kdyby byl běh promlčecí lhůty přerušen, jelikož Komise neuložila sankci či nepozastavila správní řízení, uplynula promlčecí lhůta nejvýše osm let stanovená v čl. 3 odst. 1 čtvrtém pododstavci nařízení č. 2988/95 v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí.

103 Společnost IPK se podpůrně domnívá, že v případě, že se nařízení č. 2988/95 nepoužije – i přes jeho povahu *lex specialis* – a budou místo něj použity obecné zásady, nejsou striktní podmínky, které se vztahují na retroaktivní zpětvzetí protiprávního administrativního aktu, v projednávaném případě splněny.

104 Co se týče odkazu, který Komise učinila na čl. 119 odst. 2 a čl. 72 odst. 2 finančního nařízení, IPK namítá, že otázka, zda dotčená finanční dotace představuje podporu ve smyslu hlavy VI finančního nařízení, může zůstat nezodpovězena. Článek 119 odst. 2 tohoto nařízení není jako takový právním základem pro zpětvzetí rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory, jelikož jeho znění stanoví přijetí prováděcích pravidel za tímto účelem. Ani odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani žalobní odpověď Komise neuvádí prováděcí pravidla, na nichž mohlo být založeno zpětvzetí rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory. V každém případě článek 72 finančního nařízení takovým prováděcím pravidlem není. Navíc se napadené rozhodnutí netýká zrušení,

snížení či pozastavení poskytování podpory ve smyslu čl. 119 odst. 2 finančního nařízení, jelikož takové opatření vyžaduje přijetí odlišného rozhodnutí o vrácení podpory. Konečně, jelikož neexistuje ustanovení sekundárního práva, které jej upřesňuje, není podle IPK právním základem pro zrušení rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory ani právní poučka *fraus omnia corrumpit*.

105 Komise má za to, že vzhledem k tomu, že IPK obdržela dotčenou finanční podporu přímo ze souhrnného rozpočtu Evropských společenství, upravuje vrácení uvedené podpory hlava VI (Granty) finančního nařízení. I když tato hlava neobsahuje výslovné pravidlo, které se vztahuje na případ dotace poskytnuté v důsledku tajné dohody, musí být článek 119 odst. 2 finančního nařízení vzhledem k zásadě *fraus omnia corrumpit* a ke skutečnosti, že vylákání dotace podvodným způsobem je obecně zakázáno, vykládán široce a musí být považován za právní základ napadeného rozhodnutí. Technické provedení vrácení je upraveno v čl. 72 odst. 2 finančního nařízení.

106 V tomto ohledu není stanoveno žádné promlčení a obdobně se nepoužijí ani ustanovení nařízení č. 2988/95 v oblasti promlčení. V odpovědi na otázky Tribunálu však Komise uznala jak písemně, tak na jednání, že za předpokladu, že pravidlo o promlčení stanovené v čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení by bylo použitelné – tak tomu však podle ní není, jelikož uvedené nařízení není právním základem pro napadené rozhodnutí – mělo být jeho retroaktivní použití v projednávaném případě připuštěno s ohledem na relevantní judikaturu, což bylo zaznamenáno v zápisu z jednání. Komise dále na jednání uvedla, že v každém případě a jak bylo uznáno judikaturou, povinnost společnosti IPK vrátit podporu představuje pouze důsledek skutečnosti, že získala neoprávněně finanční výhodu, aniž žádost o navrácení musela být založena na takovém

právním základě primárního či sekundárního práva, jaký stanoví článek 4 nařízení č. 2988/95.

107 Komise podpůrně uvádí, že napadené rozhodnutí je rovněž odůvodněno s ohledem na nařízení č. 2988/95, zejména podle čl. 1 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a článku 7 tohoto nařízení, jakož i článku 2 a 3 protokolu k Úmluvě o ochraně finančních zájmů Evropských společenství, který upravuje pasivní a aktivní korupci, jejichž kritéria jsou v projednávaném případě splněna. Pan Tzoanos totiž zvýhodnil IPK tím, že jí udělil spornou finanční podporu bez výslovné výzvy k předkládání návrhů, výměnou za účast společnosti 01-Pliroforiki na projektu, který řídila společnost IPK. To, že se sama nedopustila podvodu, jak uvádí IPK, není v tomto ohledu relevantní, jelikož se podle článku 7 nařízení č. 2988/95 správní opatření mohou rovněž použít na osoby, které se na nesrovnalosti podílely. V projednávaném případě existuje podle Komise několik skutečností, které naznačují, že jednání společnosti IPK představuje aktivní korupci, neboť aby získala spornou finanční podporu, souhlasila s tím, že vytvoří tým projektu Ecodata podle přání p. Tzoanose, a to v jeho osobním zájmu. Stejně tak IPK zmocnila společnost Lex Group krátce před přijetím rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory, z čehož mohl mít rovněž prospěch p. Tzoanos.

108 Podle vlastních údajů v rámci prvního sporného řízení si IPK musela uvědomit, že uvedenou podporu získala pouze za svůj souhlas uskutečnit projekt Ecodata se společností 01-Pliroforiki, když od ní p. Tzoanos otevřeně požadoval, aby 01-Pliroforiki získala většinu sporné finanční podpory. Nejpozději od tohoto okamžiku, kdy se IPK pokusila sama uskutečnit projekt, se úmyslně podílela na nesrovnalosti. Komise uvádí, že IPK věděla již léta o úplatnosti p. Tzoanose a od začátku o tom, že sporná finanční podpora byla poskytnuta protiprávně. Skutečnost, že IPK později odmítla

dodržet tajnou dohodu, kterou uzavřela s p. Tzoanosem, nemůže překrýt protiprávnost rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory.

109 Rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory, které je výsledkem této tajné dohody, se nadto mohlo podle Komise negativně dotknout finančních zájmů Společenství. Bez této tajné dohody by finanční podpora byla poskytnuta transparentně a mohla by vést k lepšímu využití sporných prostředků. Komise připomíná, že podle vyjádření společnosti IPK, 01-Pliroforiki neměla zvláštní zkušenost v odvětví cestovního ruchu ani v oblasti databází týkajících se životního prostředí, a že by spornou finanční podporu nezískala, kdyby ji IPK nezačlenila do týmu projektu Ecodata. Naopak návrh společnosti IPK by p. Tzoanos bez účasti společnosti 01-Pliroforiki nepřijal. Konečně neúspěch projektu Ecodata potvrdil, že sporná finanční podpora byla poskytnuta neúčinně.

110 Podle Komise promlčecí lhůta stanovená v článku 3 nařízení č. 2988/95 nebránila přijetí napadeného rozhodnutí. Za předpokladu, že je toto nařízení použitelné, je cílem rozhodnutí vrácení neoprávněně získané výhody ve smyslu článku 4 nařízení č. 2988/95, a nikoli správní sankce. Podle čl. 3 odst. 1 čtvrtého pododstavce a odst. 2 uvedeného nařízení a bez ohledu na neurčitou judikaturu, ze které by mohl vyplývat opak, se podle názoru Komise promlčení použije pouze na správní sankce.

111 Dále tvrdí, že promlčecí lhůta doposud nezačala běžet vzhledem k tomu, že tím, že IPK stále popírala tajnou dohodu uzavřenou s p. Tzoanosem, nesplnila tato společnost svou informační povinnost a povinnost loajality vůči Komisi, která vyplývala z poskytnutí sporné finanční podpory, takže nesrovnalost, které se dopustila, dosud podle čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 2988/95 neskončila.

112 Komise uvádí, že běh promlčecí lhůty byl v každém případě přerušen zamítavým rozhodnutím dne 3. srpna 1994, které bylo přijato před uplynutím uvedené lhůty, do 29. dubna 2004, což je datum vydání rozsudku Soudního dvora, který ukončil první sporné řízení. Co se týče promlčecí lhůty nejvýše osmi let stanovené v čl. 3 odst. 1 čtvrtém pododstavci nařízení č. 2988/95, Komise odmítá argumentaci společnosti IPK a uvádí, že pojem „sankce" zahrnuje rovněž „jednání" uvedené v článku 4 tohoto nařízení, takže běh této promlčecí lhůty může přerušit jakákoli sankce či opatření ve smyslu uvedeného článku. Zamítavé rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994 tedy rovněž přerušilo, či dokonce učinilo tuto lhůtu bezpředmětnou. Komise dodává, že zpětný účinek čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 vyžaduje takovýto koherentní přístup, ačkoli zamítavé rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994 nebylo založeno na článku 4 uvedeného nařízení. Opačný přístup by byl „absurdní", neboť by uložil Komisi povinnost během sporného řízení zahájeného proti takovému rozhodnutí, aby přijala „preventivně" nové rozhodnutí pouze za účelem přerušení běhu promlčecí lhůty. Z důvodu přijetí zamítavého rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994 nejsou jednotlivé úkony, jejichž účinkem je zastavení běhu promlčecí lhůty a které jsou stanoveny v čl. 3 odst.1 třetím pododstavci nařízení č. 2988/95, rozhodující.

113 Komise dodává, že zamítavé rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994 a napadené rozhodnutí odkazují na nesrovnalosti týkající se jediné a tytéž finanční podpory. Navíc tyto nesrovnalosti spolu úzce souvisí, jelikož nesprávné provedení projektu Ecodata způsobila z velké části tajná dohoda. Připomíná, že vznesla včas tuto otázku v rámci prvního sporného řízení. Komisi tedy nic nebrání v tom, aby založila napadené rozhodnutí na důvodech uplatněných při této příležitosti.

114 V odpovědi na písemnou otázku Tribunálu Komise konečně uvedla, že nepřijala žádné opatření, jehož cílem bylo pozastavit správní řízení podle čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2988/95, jelikož takové pozastavení je v každém případě stanoveno pouze v případě uložení trestních sankcí, jak tomu však v projednávaném případu není.

Závěry Tribunálu

– K rozsahu věcné působnosti nařízení č. 2988/95

115 Je třeba připomenout, že podle společnosti IPK je nařízení č. 2988/95 v projednávaném případě použitelné. Napadené rozhodnutí podle ní porušuje článek 4 uvedeného nařízení, jelikož neexistuje nesrovnalost přičitatelná společnosti IPK, a čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení kvůli promlčení stíhání této údajné nesrovnalosti. Naproti tomu Komise popírá, že projednávaný případ musí být posouzen na základě ustanovení nařízení č. 2988/95, jelikož právním základem napadeného rozhodnutí je zejména čl. 119 odst. 2 finančního nařízení, ve spojení se zásadou *fraus omnia corrumpit*, a nikoli článek 4 nařízení č. 2988/95. Není tedy podle ní použitelný ani čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95, který se týká promlčení.

116 Co se týče otázky, zda projednávaný případ spadá do působnosti nařízení č. 2988/95, a zejména zda článek 4 uvedeného nařízení je právním základem relevantním pro napadené rozhodnutí, je třeba nejprve připomenout, že toto rozhodnutí, jehož cílem je zpětvzetí rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory, neuvádí žádné ustanovení primárního či sekundárního práva, které by mohlo představovat jeho právní základ.

117 Z ustálené judikatury vyplývá, že povinnost vydat výhodu, která byla neoprávněně získána protiprávním jednáním, není v rozporu se zásadou legality. Tato povinnost

totiž není sankcí, nýbrž pouze důsledkem zjištění, že podmínky vyžadované pro získání výhody plynoucí z právní úpravy Společenství byly vytvořeny uměle, čímž se získaná výhoda stala neoprávněnou, a povinnost ji vrátit je tedy odůvodněná (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 14. prosince 2000, Emsland-Stärke, C-110/99, Recueil, s. I-11569, bod 56, a ze dne 4. června 2009, Pometon, C-158/08, Sb. rozh. s. I-4695, bod 28). Na rozdíl od správních sankcí, které vyžadují zvláštní právní základ mimo obecnou právní úpravu stanovenou nařízením č. 2988/95 (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2008, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening, C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-1561, bod 39; stanovisko generální advokátky Kokott ve věci SGS Belgium a další, C-367/09, Sb. rozh. s. I-10761, body 33 až 49), podmínky stanovené v čl. 4 odst. 1 až 3 ve spojení s čl. 1 odst. 1 a 2 tohoto nařízení musí být považovány za právní základ, který je jak relevantní, tak dostačující pro jakékoli opatření, které směřuje ke vrácení neoprávněně získané výhody kvůli nesrovnalosti, a tedy i pro zpětvzetí rozhodnutí poskytujícího tuto výhodu.

118 Podle čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/95 totiž každá nesrovnalost vede zpravidla k odnětí neoprávněně získané výhody, zejména formou povinnosti zaplatit nebo nahradit dlužné nebo neoprávněně získané částky. Stejně tak podle čl. 4 odst. 3 tohoto nařízení vedou jednání, u nichž je prokazatelné, že je jejich účelem získání výhody v rozporu s cíli práva Společenství použitelného v daném případě, a to umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání uvedené výhody, k tomu, že se uvedená výhoda buď neudělí, nebo odejme. Kromě toho vyplývá z čl. 1 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 4 uvedeného nařízení, že opatření směřující k odnětí výhody získané neoprávněně prostřednictvím nesrovnalosti nejsou považována za sankce. Konečně, jak uznala ustálená judikatura, v každém případě, dokonce i v případě, že neexistují zvláštní ustanovení za tímto účelem, z obecných zásad práva Společenství vyplývá, že správa je v zásadě oprávněna vzít zpět se zpětnou účinností příznivý správní akt, který byl přijat protiprávně (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 20. listopadu 2002, Lagardère a Canal+ v. Komise, T-251/00, Recueil, s. II- 4825, body 138 až 140 a zde citovaná judikatura), což jsou obecné zásady, které zejména čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/95 pouze provádí na úrovni sekundárního práva.

119 Za těchto podmínek je třeba odmítnout hlavní argument Komise, podle něhož napadené rozhodnutí, které se týká právě zpětzvetí rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory z důvodu, že IPK neoprávněně získala spornou finanční podporu kvůli tajné dohodě s odpovědným úředníkem p. Tzoanosem, nespadá do rozsahu působnosti nařízení č. 2988/95. Vzhledem k tomu, že relevantní ustanovení uvedeného nařízení tedy tvoří zvláštní právní základ napadeného rozhodnutí, není třeba zkoumat, zda je toto rozhodnutí založeno implicitně na čl. 119 odst. 2 finančního nařízení, na zásadě *fraus omnia corrumpit* nebo na jiném pravidle práva Společenství.

120 Je tedy třeba přezkoumat, zda Komise byla oprávněna dospět k závěru, že došlo k nesrovnalosti přičitatelné společnosti IPK.

– K pojmu „nesrovnalost“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 až 3 ve spojení s čl. 1 odst. 1 a 2 nařízení č. 2988/95

121 Podle čl. 1 odst. 2 nařízení č. 2988/95 se nesrovnalostí rozumí jakékoli porušení právního předpisu Společenství vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství.

122 Jak vyplývá z čl. 109 odst. 1 finančního nařízení poskytování dotací musí dodržovat zásady transparentnosti a rovného zacházení, což předpokládá, že s ohledem na omezený rozpočet určený pro financování takových dotací musí být s potenciálními žadateli o finanční podporu zacházeno stejným způsobem, pokud jde o sdělení, ve výzvě k předkládání návrhů, relevantních informací o kritériích výběru pro projekty, které mají být předloženy, a rovněž srovnávací hodnocení uvedených projektů, které vede k jejich výběru a poskytnutí podpory. Toto ustanovení je tedy výrazem obecné zásady rovného zacházení (rozsudky Soudního dvora ze dne 19. října 1977, Ruckdeschel a další, 117/76 a 16/77, Recueil, s. 1753, bod 7, a ze dne 13. prosince

1984, Sermide, 106/83, Recueil, s. 4209, bod 28), jehož zvláštní význam je zdůrazněn v blízkém odvětví zadávání veřejných zakázek (rozsudky Soudního dvora ze dne 27. listopadu 2001, Lombardini a Mantovani, C-285/99 a C-286/99, Recueil, s. I-9233, bod 37, a ze dne 19. června 2003, GAT, C-315/01, Recueil, s. I-6351, bod 73), zejména pokud jde o povinnost zadavatele dodržet rovnost příležitostí všech uchazečů (viz rozsudek Tribunálu ze dne 17. března 2005, AFCon Management Consultants a další v. Komise, T-160/03, Sb. rozh. s. II-981, bod 75 a zde citovaná judikatura).

123 S ohledem na zásadní význam zásad transparentnosti a rovného zacházení má Tribunál za to, že se použijí *mutatis mutandis* na řízení o poskytnutí dotací z rozpočtu Společenství (viz v tomto smyslu rozsudek Tribunálu ze dne 13. března 2003, José Martí Peix v. Komise, T-125/01, Recueil, s. II-865, bod 113), a to bez ohledu na skutečnost, že finanční nařízení ze dne 21. prosince 1977 o souhrnném rozpočtu Evropských společenství (Úř. věst. L 356, s. 1), které je použitelné na skutkový stav v okamžiku přijetí rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory, uvedené zásady ještě výslovně neuvádělo.

124 V rozpočtové oblasti je v podstatě cílem zásady transparentnosti jakožto přímého důsledku zásady rovného zacházení vyloučit existenci rizika upřednostňování a svévole rozpočtového orgánu. Tato zásada implikuje to, že všechny podmínky a podrobná pravidla řízení, v němž je rozhodováno o poskytnutí dotací, jsou jasně, přesně a jednoznačně stanoveny zejména ve výzvě k podávání návrhů. Všechny informace významné pro správné pochopení výzvy k předkládání návrhů proto musí být co možná nejdříve poskytnuty všem subjektům, které mají potenciální zájem na účasti na řízení o poskytnutí dotací, způsobem, který umožňuje všem přiměřeně informovaným žadatelům, kteří postupují s běžnou řádnou péčí, pochopit jejich přesný rozsah a vykládat je stejným způsobem a který dále umožňuje rozpočtovému orgánu skutečně ověřit, zda navrhnuté projekty splňují předem oznámená kritéria výběru a kritéria

pro udělení (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Tribunálu ze dne 12. března 2008, Evropaïki Dynamiki v. Komise, T-345/03, Sb. rozh. s. II-341, body 142 až 145).

125 Každý zásah do rovnosti příležitostí a do zásady transparentnosti tedy představuje nesrovnalost, která vede k protiprávnosti řízení o poskytnutí (viz v tomto smyslu obdobně rozsudek Evropaïki Dynamiki v. Komise, bod 124 výše, bod 147).

126 Získání takové finanční podpory pocházející ze souhrnného rozpočtu Společenství, jako je sporná finanční podpora, na základě koluzního jednání, které je zjevně v rozporu se závaznými pravidly, která upravují poskytnutí takové podpory, mezi žadatelem o finanční podporu a úředníkem, který je pověřen přípravou výzvy k předkládání návrhů, jakož i posouzením a výběrem projektu, který má být financován, představuje nesrovnalost ve smyslu čl. 4 odst. 1 nařízení č. 2988/95, aniž je nutné posuzovat, zda toto jednání splňuje rovněž kritéria aktivní či pasivní korupce nebo porušení jiného trestněprávního pravidla. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise vytýká společnosti IPK, že získala neoprávněně, a to prostřednictvím tajné dohody s p. Tzoanosem, úředníkem, který byl pověřen správou rozpočtové položky určené k financování projektů v oblasti cestovního ruchu a životního prostředí, důvěrné informace o způsobu, jak postupovat, aby měla jistotu, že obdrží spornou finanční podporu.

127 Je tedy třeba přezkoumat, zda důkazy předložené Komisí mohou prokázat vytýkanou nesrovnalost.

– K důkazu o nesrovnalosti

128 V projednávaném případě předložila Komise, která nese důkazní břemeno, jak v napadeném rozhodnutí, tak ve svých písemnostech během řízení řadu důkazů, jejichž hodnověrnost jako taková nebyla společností IPK zpochybněna, aby prokázala, že se posledně uvedená aktivně podílela na tajné dohodě s p. Tzoanosem, jejímž cílem bylo neoprávněně získat spornou finanční podporu.

129 Je tedy zaprvé nesporné, že konečný souhrnný rozpočet pro rozpočtový rok 1992, který obsahoval celkově 1575 stran, uvedl pouze v jediné větě v posledním odstavci na straně 659, že „částka nejméně ve výši 530 000 ecu [bude použita] na podporu vytvoření informační sítě o projektech ekologického cestovního ruchu v Evropě“. Výzva k předkládání návrhů na podporu projektů v oblasti cestovního ruchu a životního prostředí se však netýkala konkrétně vytvoření informační sítě o projektech ekologického cestovního ruchu v Evropě, avšak pouze obecně konstatovala, že „Komise stanov[í], že přidělí 2 miliony ecu tomuto programu“ a že „bude vybráno [p]řibližně 25 projektů mezi obdrženými návrhy“, které budou způsobilé pro finanční podporu Společenství do výše 60 % nákladů. Kromě toho kritéria výběru stanovená v bodě D výzvy k předkládání návrhů, která upřesnila okruhy projektu, které byly uznány jako přednostní, neodkazovala na vytvoření takové informační sítě, či dokonce na databázi, tak jak ji navrhl projekt Ecodata. Pan Tzoanos jakožto úředník pověřený přípravou výzvy k předkládání návrhů byl zjevně schopen dovodit tuto souvislost s konečným souhrnným rozpočtem pro rozpočtový rok 1992.

130 Tribunál z toho vyvozuje, že teze, že návrh projektu Ecodata je založen na důvěrných informacích, které poskytl předem a neoprávněně p. Tzoanos, či dokonce na takovém návrhu, který sám připravil a který byl následně zaslán buď společnosti 01-Pliroforiki, či přímo společnosti IPK, je dostatečně hodnověrný a podložený. Jak totiž uvádí Komise, pouze tato teze umožňuje vysvětlit, proč byla IPK jediným subjektem, který

předložil žádost o finanční podporu na vytvoření databáze pro projekty ekologického cestovního ruchu. Především Studienkreis, která měla zkušenosti v této oblasti, nepředložila takovou žádost, ačkoli již v rámci podobného projektu spolupracovala s Komisí, a měla tedy na podání žádosti zájem. Je tedy velmi pravděpodobné, že p. Tzoanos úmyslně vypracoval výzvu k předkládání návrhů tak, aby z ní zjevně nevyplývala souvislost s poslední větou uvedenou na straně 659 konečného souhrnného rozpočtu pro rozpočtový rok 1992, a aby tak umožnil společnostem IPK a 01-Pliroforiki, aby byly díky uvedeným důvěrným informacím jedinými subjekty, které navrhnou takový projekt.

131 Zadruhé IPK uznala, že ji 01-Pliroforiki kontaktovala ohledně projektu databáze pro projekty ekologického cestovního ruchu a podala u Komise dne 22. dubna 1992 prostřednictvím dopisu se svojí hlavičkou, žádost o finanční podporu pro projekt Ecodata, jehož obsah se shodoval v zásadě s osnovou projektu, kterou připravila 01-Pliroforiki a kterou jí zaslala dne 20. dubna 1992, tedy pouze dva dny před podáním uvedené žádosti. Společnost IPK převzala v této osnově totožný popis uvedeného projektu, jakož i celkovou částku žádosti o navrhnutou finanční podporu, která činila 600 000 ecu, tedy 60 % z celkových nákladů ve výši jednoho milionu ecu. Pouze přidala dodatečnou službu nazvanou „sběr informací", která vedla k nákladům ve výši 25 000 ecu, aby tak změnila rozdělení nákladů jednotlivých navrhnutých služeb. Tyto skutečnosti tedy odporují původnímu tvrzení společnosti IPK, podle něhož obsah návrhu projektu Ecodata vypracovala z velké části sama (viz bod 53 výše).

132 Zatřetí ze seznamu vyhotoveného Komisí vyplývá – tento reprodukuje data schůzek, která jsou uvedena zejména v diáři p. Tzoanose zabaveném belgickou policií – že p. Freitag a p. Franck se setkali s p. Tzoanosem několikrát v období od 18. března 1992 do 25. listopadu 1992, a konkrétně nejméně třikrát před tím, než byla dne 22. dubna 1992 podána žádost o finanční podporu pro projekt Ecodata, a to 18. března 1992

(setkání mezi p. Franckem a p. Tzoanosem) a dne 6. dubna 1992 (setkání mezi p. Freitagem a p. Tzoanosem). Společnost IPK tyto skutečnosti jako takové nepopřela. Pouze tvrdila, že předmětem těchto setkání nebyl projekt Ecodata a že dále v této fázi neznala ani 01-Pliroforiki, ani nevěděla o tom, že mezi ní a p. Tzoanosem existovala vazba. Nicméně na rozdíl od těchto prokázaných skutečností, p. Freitag ve faxu zaslaném dne 31. března 1993 panu von Moltkemu prohlásil jménem společnosti IPK, že během přípravy žádosti o finanční podporu pro projekt Ecodata nebyl v kontaktu s p. Tzoanosem.

133 V tomto faxu p. Freitag vysvětlil, že IPK je již více než 20 let činná v odvětví ekologického cestovního ruchu, což ji vedlo k předložení projektu Ecodata. V rámci přípravy uvedeného projektu IPK hledala a nalezla partnery, kteří byli obzvláště vhodní k tomu, aby s ní spolupracovali při uskutečnění projektu, a mezi něž patřila i společnost 01-Pliroforiki. Na tomto základě IPK vypracovala návrh na provedení projektu Ecodata. Je tedy třeba konstatovat, že posledně uvedené tvrzení odporuje skutkovým okolnostem, které jsou uvedeny v bodě 131 výše, které prokazují, že poté, co 01-Pliroforiki kontaktovala IPK, se tato společnost s ní dohodla na rozdělení úkolů, které se týkaly předložení projektu Ecodata, a že v zásadě zopakovala ve své žádosti o finanční podporu s její hlavičkou osnovu projektu, kterou zaslala 01-Pliroforiki dne 20. dubna 1992.

134 Z toho vyplývá, že Komise prokázala právně dostačujícím způsobem, že následně po rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory se IPK aktivně snažila svými lživými prohlášeními zakrýt nadřízeným p. Tzoanose skutečné okolnosti, které vedly k podání žádosti o finanční podporu pro projekt Ecodata.

135 Začtvrté ze žádosti o finanční podporu společnosti IPK vyplývá, že p. Franck byl jedním z odborníků jmenovaných společností IPK pro uskutečnění projektu Ecodata.

Komise rovněž předložila dokument s hlavičkou společnosti ETIC, v němž se oznamuje „přítomnost společnosti ETIC Headquarters v Bruselu od května 1992“ a jsou uvedena jména p. Francka a p. Freitaga a dále místo pro jejich podpis a rovněž na dolním místě stránky údaje o jejich funkcích výkonného ředitele a generálního ředitele této společnosti. Kromě toho z dopisu ze dne 8. září 1993, který zaslal p. Freitag p. Franckovi vyplývá, že p. Freitag požádal posledně uvedeného zejména o to, aby ukončil veškerou obchodní činnost jménem společností „ETIC, European Travel Intelligence Center, European Travel Monitor a IPK,“ a souhlasil písemně s okamžitou likvidací společnosti „ETIC – Headquarter S.A. Luxembourg“. Konečně v příručce nazvané „European Travel Monitor No. 1/1992 – Update“, kterou vydala společnost ETIC, se odkazuje na straně 13 v rubrice „News from ETIC“ na nového člena společnosti ETIC v Aténách. Společnost ETIC totiž jmenovala od června 1992 Lex Group svým zástupcem v Řecku a za kontakty se zákazníky byla odpovědná pí Sapountzaki. Je nesporné, že pí Sapountzaki byla snoubenkou a následně se stala manželkou p. Tzoanose a že Lex Group byla společností, kterou založil posledně jmenovaný a v níž vlastnil v rozhodné době 10 % podíl (rozsudek Tzoanos v. Komise, bod 72 výše, bod 65). V tomto ohledu IPK totiž pouze tvrdí, že o těchto vazbách mezi pí Sapountzaki a p. Tzoanosem a mezi posledně uvedeným a společností Lex Group nevěděla.

136 Z úvah uvedených v bodech 132 a 135 výše Tribunál vyvozuje, že na rozdíl od toho, co tvrdí IPK, navázal p. Franck v období od dubna 1992 do září 1993 úzké smluvní a profesní vztahy s p. Freitagem jak v rámci společností „ETIC Headquarters Bruxelles“ a „ETIC – Headquarter S.A. Luxembourg“, tak v rámci funkcí p. Freitaga jakožto ředitele a vlastníka společnosti IPK, jejímž jménem a na jejíž účet navázal p. Franck kontakty s Komisí, a to i v souvislosti s žádostí o finanční podporu pro projekt Ecodata. Toto zjištění je podloženo svědectvím, které poskytl dne 26. února 1996 p. Tzoanos belgické policii, v němž potvrdil účast p. Francka na setkání, které se týkalo projektu Ecodata a které se uskutečnilo v listopadu 1992, jakož i seznamem schůzek mezi

p. Franckem a p. Tzoanosem mezi 3. dubnem a 9. listopadem 1992, které se uskutečnily buď v poledních přestávkách, či mimo pracovní dobu.

137 Za těchto okolností tvrzení společnosti IPK, podle něhož p. Franck nebyl nikdy spolupracovníkem či zástupcem společnosti IPK a jednal s p. Tzoanosem bez svolení posledně uvedené, musí být odmítnuto.

138 Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem musí být rovněž zamítnuto nepodložené tvrzení společnosti IPK, podle něhož předmětem schůzek mezi p. Freitagem nebo p. Franckem a p. Tzoanosem v období mezi zveřejněním výzvy k předkládání návrhu dne 26. února 1992 a podáním žádosti o finanční podporu společností IPK pro projekt Ecodata dne 22. dubna 1992 nebyla výzva k předkládání návrhů, neboť v této fázi se o ni velmi zajímaly obě strany a byla pro ně velmi aktuální. Toto tvrzení je o to méně hodnověrné, že současně s těmito schůzkami či následně po nich navázala společnost IPK kontakty se společností 01-Pliroforiki – jejíž vazby s p. Tzoanosem v této rozhodné době nejsou v rámci jiného projektu zpochybňovány (rozsudek Tzoanos v. Komise, bod 72 výše, body 213 a 252 až 254), ačkoli IPK tvrdí, že o těchto vazbách v této rozhodné době nevěděla – a že tyto kontakty vedly ke společné přípravě a žádosti o finanční podporu pro projekt Ecodata, kterou podala společnost IPK a konečně k rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory ve prospěch uvedeného projektu na návrh p. Tzoanose. Společnost IPK rovněž nezpochybnila argument Komise, podle něhož 01-Pliroforiki samotná nesplňovala kritéria pro spornou finanční podporu, což byl důvod, proč byla jako žadatel a hlavní správce projektu Ecodata vybrána společnost IPK.

139 Společnost IPK zpochybňuje i věrohodnost svědectví, které podal p. Franck dne 19. ledna 1996 p. von Moltkemu (generální ředitel GŘ XXIII) a p. Brumterovi (asistentu generálního ředitele) tak, jak bylo shrnuto v „záznamu ve spisu“ s hlavičkou GŘ XXIII, jehož pravost potvrdila Komise předložením průvodního přípisu ze dne 25. ledna 1996, který podepsal p. von Moltke. Podle společnosti IPK byl totiž

p. Franck nucen poskytnout lživá prohlášení v neprospěch společnosti IPK, aby poškodil p. Freitaga. Nicméně s ohledem na skutečnosti uvedené v bodech 132 a 135 výše p. Franck ve svém svědectví hodnověrně potvrdil, že během let 1992 a 1993 měl s p. Freitagem úzké smluvní a profesní vztahy, zejména prostřednictvím společnosti „ETIC Headquarters Bruxelles" do doby, než byl tento vztah na podnět p. Freitaga v září 1993 ukončen.

140 Společnost IPK odmítá zejména následující tvrzení p. Francka, která představují podstatu devátého pododstavce písm. e) napadeného rozhodnutí:

„Úplné znění žádostí o [finanční podporu], které obsahuje popis projektu [Ecodata] a rozdělení úkolů mezi partnery, zaslal p. Tzoanos p. Freitagovi, kterého již jistou dobu znal. Pan Freitag měl za úlohu pouze přepsat tento text na papír se svou hlavičkou a zaslat jej Komisi. V tomto okamžiku se s účastí p. Freitaga na provádění projektu nepočítalo. [Naproti tomu] byla stanovena jako odměna za pouhé předložení spisu p. Tzoanosovi provize 10 % z objemu projektu (530 000 ecu). Zbývajících 90 % (477 000) ecu se rozdělilo mezi různé účastníky, mezi něž patřila zejména společnost 01-Pliroforiki."

141 Tribunál má za to, že samotné zjištění, podle něhož v podstatě p. Tzoanos, a nikoli 01-Pliroforiki (viz bod 131 výše), zaslal p. Freitagovi nebo společnosti IPK osnovu projektu Ecodata, nezpochybňuje hodnověrnost tohoto svědectví, které ve zbývající části zcela zapadá do skutkových okolností, jak byly popsány v bodech 129 až 139 výše. Zejména se shoduje se skutečností, že se p. Tzoanos setkal s p. Freitagem a p. Franckem několikrát během řízení spojeného s výzvou k předkládání návrhů a před tím, než IPK podala žádost o finanční podporu pro projekt Ecodata (viz bod 132 výše), a dále v této rozhodné době v rámci jiného projektu navázal p. Tzoanos vztahy se společností 01-Pliroforiki (rozsudek Tzoanos v. Komise, bod 72 výše, body 213 a 252 až 254), jejíž aktivní účast si přál zjevně podpořit v rámci projektu Ecodata. Vzhledem k těmto vazbám je tedy možné, že p. Franck jasně nerozlišil v okamžiku svého

svědectví ze dne 19. ledna 1996, úlohy, které hráli p. Tzoanos a 01-Pliroforiki během řízení spojeného s výzvou k předkládání návrhů. Skutečnost, že 01-Pliroforiki zaslala společnosti IPK dne 20. dubna 1992 osnovu projektu, nevylučuje bez ohledu na výše uvedené to, že tato osnova pochází od p. Tzoanose samotného, což je vzhledem k výše uvedenému ostatně velmi pravděpodobné.

142 Pan Freitag ve svém svědectví u belgické policie dále tvrdil, že na setkání s p. Tzoanosem v listopadu 1992, jehož se rovněž účastnila zejména 01-Pliroforiki – což potvrdil p. Tzoanos samotný ve svém svědectví u týchž orgánů – posledně jmenovaný trval na tom, aby se 01-Pliroforiki stala hlavním příjemcem sporné finanční podpory a aby IPK obdržela pouze 10 %. Ačkoli p. Tzoanos tuto verzi skutkových okolností ve svém svědectví zpochybnil, když uvedl, že obdržení provize ve výši 10 % za správu projektu Ecodata navrhl p. Freitag, potvrdil nicméně částku 477 000 ecu, která měla být v různých fázích rozdělena mezi hlavní partnery uvedeného projektu, včetně společnosti 01-Pliroforiki. Tato částka a toto rozdělení odpovídá přesně částkám uvedeným ve svědectví p. Francka, jehož účast na tomto setkání byla rovněž prokázána (viz bod 136 výše). V tomto ohledu IPK pouze zpochybňuje skutečnost, že toto zamýšlené rozdělení prostředků sporné finanční podpory bylo výsledkem tajné dohody, kterou před přijetím rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory mezi sebou uzavřeli p. Tzoanos a p. Freitag; toto tvrzení odpovídá skutkovým okolnostem, které popsal p. Franck. Podle společnosti IPK se totiž p. Tzoanos pokusil na setkání dne 24. listopadu 1992 poprvé zapojit do uskutečnění projektu, když trval na takovém rozdělení úkolů a prostředků, s čímž IPK nesouhlasila.

143 Tribunál má nicméně za to, že s ohledem na všechny indicie a důkazy, které byly vyloženy a posouzeny výše, není takový popis skutkového stavu, který učinila IPK, ani hodnověrný, ani nemůže zpochybnit verzi skutkových okolností, jak je popsal

p. Franck. Je málo hodnověrné, že by p. Franck poskytl lživá prohlášení pouze proto, aby poškodil p. Freitaga, a to tím spíše že verze skutkových okolností, kterou poskytl, souhlasí s událostmi popsanými v bodech 129 až 139 výše. Stejně tak okolnost, že IPK následně nesouhlasila s rozdělením úkolů a prostředků v rámci projektu Ecodata, neodporuje tomuto posouzení, jelikož – jak p. Franck hodnověrně tvrdil – na rozdíl od toho, co bylo původně dohodnuto s p. Tzoanosem „někdy na podzim 1992, p. Freitag již nesouhlasil s organizací projektu [Ecodata], tak jak ji naplánoval p. Tzoanos". Pan Franck totiž tvrdil, že „jelikož byl [p. Freitag] sám příjemce [sporné finanční podpory], chtěl ji provést svým způsobem" a „domníval se, že provize byla příliš nízká ve srovnání s možným rizikem". Okolnost, že IPK v žádosti o finanční podporu pro projekt Ecodata změnila rozdělení nákladů, aby navrhla dodatečnou službu „sběr informací" (viz bod 131 výše), tak představuje první indicii její vůle se účastnit uskutečnění uvedeného projektu ve větším rozsahu, než původně stanovila společnost 01-Pliroforiki, či dokonce p. Tzoanos. Konečně skutečnost, že ve svém svědectví p. Franck potvrdil výroky společnosti IPK, podle nichž v době přípravy žádosti o finanční podporu pro projekt Ecodata neznal p. Freitag ještě společnost 01-Pliroforiki ani nevěděl o jejích vazbách s p. Tzoanosem, neodporuje hodnověrnému tvrzení, podle něhož s p. Tzoanosem uzavřel tajnou dohodu, aby předložil takovou žádost na základě osnovy, kterou poskytla tato společnost, či dokonce p. Tzoanos samotný, a podle níž měla být tato společnost na základě uvedené dohody příjemcem většiny prostředků, které měly být rozděleny.

144 S ohledem na výše uvedené úvahy je tedy třeba dospět k závěru, že Komise předložila dostačující důkazy na podporu svého tvrzení, že IPK získala spornou finanční podporu pomocí tajné dohody s p. Tzoanosem. Toto posouzení není vyvráceno „skutečnostmi ve prospěch společnosti IPK", které tato společnost předložila (viz body 67 až 69 výše), jelikož nedokončená trestněprávní stíhání vedená proti p. Freitagovi na vnitrostátní úrovni a nátlak, který vykonával p. von Moltke na IPK od léta 1992 (rozsudek IPK-München v. Komise, bod 23 výše, bod 75), nepopírají existenci takové

tajné koluzní dohody od března 1992. Za těchto podmínek pak není třeba posoudit důkazní hodnotu dalších důkazů, které Komise uplatnila, nebo provést organizační procesní opatření nebo důkazní opatření či výslech svědků.

145 V důsledku toho je právně dostačujícím způsobem prokázáno, že se IPK podílela aktivně na nesrovnalosti ve smyslu čl. 4 odst. 1 až 3 ve spojení s čl. 1 odst. 1 a 2 nařízení č. 2988/95, a že tedy Komise byla v zásadě oprávněna vzít zpět rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory a požadovat po společnosti IPK, aby vrátila první část sporné finanční podpory.

146 Je však třeba přezkoumat, zda přijetí napadeného rozhodnutí bránilo promlčení stíhání vedených podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95.

– K promlčení stíhání podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95

147 Co se týče použitelnosti pravidla o promlčení stanoveného v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 na projednávaný případ, je třeba připomenout judikaturu, která stanoví, že se toto pravidlo uplatní jak na nesrovnalosti vedoucí k uložení správní sankce ve smyslu článku 5 tohoto nařízení, tak na nesrovnalosti, které jsou předmětem správního opatření ve smyslu článku 4 uvedeného nařízení, což je opatření, jehož cílem je odnětí neoprávněně získané výhody, avšak bez vykazování povahy sankce (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 15. ledna 2009, Bayerische Hypotheken- und Vereinsbank, C-281/07, Sb. rozh. s. I-91, bod 18, a ze dne 29. ledna 2009, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a další, C-278/07 až C-280/07, Sb. rozh. s. I-457, bod 22

a zda citovaná judikatura; rozsudek Tribunálu ze dne 15. října 2008, Le Canne v. Komise, T-375/05, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 64 a zde citovaná judikatura; viz rovněž bod 118 výše).

148 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že přijetím nařízení č. 2988/95, a zejména jeho čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce, chtěl zákonodárce Společenství zavést obecné pravidlo promlčení použitelné pro danou oblast, jímž zamýšlel vymezit minimální dobu použitelnou ve všech členských státech a vzdát se možnosti vymáhat částky neoprávněně získané z rozpočtu Společenství po uplynutí období čtyř let od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti postihující sporné platby. Z toho plyne, že od data vstupu nařízení č. 2988/95 v platnost může být v zásadě každá výhoda neoprávněně získaná z rozpočtu Společenství, s výjimkou odvětví, pro něž zákonodárce Společenství stanovil kratší lhůtu, příslušnými orgány členského státu zpětně vymáhána ve lhůtě čtyř let. Co se týče osudu výhod neoprávněně získaných z rozpočtu Společenství z důvodu nesrovnalostí, k nimž došlo před vstupem nařízení č. 2988/95 v platnost, Soudní dvůr upřesnil, že přijetím čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení a aniž je dotčen odstavec 3 tohoto článku vymezil zákonodárce Společenství tímto způsobem obecné pravidlo pro promlčení, jímž záměrně zkrátil na čtyři roky období, během něhož orgány členských států jednající jménem a na účet rozpočtu Společenství mají nebo měly povinnost zpětně vymáhat ty výhody, které byly získány neoprávněně (viz rozsudek Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a další, bod 147 výše, body 27 až 29).

149 Soudní dvůr z toho závěrem vyvodil, že podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95 musí být považována za promlčenou v zásadě každá částka, kterou subjekt získal neoprávněně z důvodu nesrovnalosti, k níž došlo před vstupem nařízení č. 2988/95 v platnost, jestliže v následujících čtyřech letech, poté co k této nesrovnalosti došlo, nebyl učiněn žádný úkon, jehož účinkem je zastavení běhu promlčecí lhůty, kterým se v souladu s čl. 3 odst. 1 třetím pododstavcem téhož nařízení rozumí

úkon příslušného orgánu oznámený dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o této nesrovnalosti (rozsudek Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb a další, bod 147 výše, bod 32).

150 Tribunál se domnívá, že se tyto zásady použijí *mutatis mutandis*, když bylo dotčené opatření podle čl. 4 odst. 1 až 3 ve spojení s čl. 1 odst. 1 a 2 nařízení č. 2988/95 přijato Komisí, jelikož uvedené nařízení je obecnou právní úpravou, které je určeno všem orgánům jak na vnitrostátní úrovni, tak na úrovni Společenství, na které se vztahuje povinnost řádného finančního řízení a kontroly využití prostředků z rozpočtu Společenství za stanovenými účely, tak jak jsou stanoveny v bodech 3 a 13 odůvodnění nařízení č. 2988/95.

151 Z toho vyplývá, že čl. 3 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 2988/95 je použitelný na projednávaný případ, ačkoli skutečnosti, které vedly k neoprávněnému získání sporné finanční podpory, nastaly před vstupem uvedeného nařízení v platnost.

152 Komise však tvrdí, že i kdyby byl čl. 3 odst. 1 první pododstavec nařízení č. 2988/95 použitelný, k promlčení nedošlo v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí. Sporná nesrovnalost byla totiž pokračující a opakovaná ve smyslu druhého pododstavce tohoto ustanovení vzhledem k tomu, že IPK v rozporu se svou informační povinností a povinností loajality vůči Komisi dosud popírá, že se účastnila tajné dohody, jejímž cílem bylo neoprávněné získání sporné finanční podpory.

153 V tomto ohledu je třeba připomenout, že nesrovnalost je pokračující nebo opakovaná ve smyslu čl. 3 odst. 1 druhého pododstavce nařízení č. 2988/95, pokud se jí dopustí subjekt, jenž těží hospodářské výhody ze souboru podobných operací, kterými

se porušuje stejné ustanovení práva Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 11. ledna 2007, Vonk Dairy Products, C-279/05, Sb. rozh. s. I-239, body 41 a 44).

154 V projednávaném případě na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, nesrovnalost vytýkaná společnosti IPK, která spočívá v tom, že se účastnila tajné dohody s p. Tzoanosem, jejímž cílem bylo získat spornou finanční podporu, nemůže být považována za pokračující nebo opakovanou podle tohoto ustanovení.

155 K této nesrovnalosti totiž došlo v okamžiku, kdy společnost IPK předložila žádost o finanční podporu pro projekt Ecodata a byla završena buď přijetím napadeného rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory, které se týkalo závazku rozpočtového orgánu zaplatit této společnosti spornou finanční podporu, nebo později, když IPK podepsala a zaslala Komisi prohlášení příjemce (viz bod 13 výše), a tím učinila tento závazek právně závazným.

156 Za těchto podmínek není podstatné, že IPK trvala na své žádosti a popírala opakovaně svou účast na sporné nesrovnalosti, či dokonce její existenci, jelikož tato žádost je právně založena na skutkových okolnostech, které nastaly a byly ukončeny v roce 1992 (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek La Canne v. Komise, bod 147 výše, body 65 až 67).

157 Okolnost, že tyto skutečnosti opakovaně popírala nejenom před Komisí, ale i před soudy Unie – byť je možné ji kritizovat s ohledem na závěry uvedené v bodech 129 až 144 výše a informační povinnost a povinnost loajality příjemce finanční podpory Společenství (viz v tomto smyslu rozsudek José Martí Peix v. Komise, bod 123 výše, bod 52) – nepředstavuje v žádném případě neoprávněné jednání, které je totožné či podobné s původní spornou nesrovnalostí, ani jednání, které porušuje stejná ustanovení práva Společenství ve smyslu judikatury uvedené v bodě 153 výše.

158 V důsledku toho se první věta čl. 3 odst. 1 druhý pododstavec nařízení č. 2988/95 v projednávaném případě nepoužije.

159 Z toho vyplývá, že čtyřletá promlčecí lhůta podle čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95 začala běžet buď 22. dubna 1992, tj. ode dne, kdy IPK podala žádost o finanční podporu pro projekt Ecodata, nebo 4. srpna 1992, tj. ode dne přijetí rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory nebo později od 23. září 1992, tj. ode dne, kdy IPK podepsala a zaslala Komisi prohlášení příjemce (viz bod 13 výše). Z toho vyplývá, že tato lhůta uplynula v prvním případě dne 22. dubna 1996, v druhém případě dne 4. srpna 1994 a v třetím případě dne 23. září 1996. Bez ohledu na otázku, které z těchto dat má být považováno za relevantní pro účely stanovení čtyřleté promlčecí lhůty v projednávaném případě, je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí bylo přijato dne 13. května 2005, tj. dlouho po uplynutí této lhůty, pokud tato lhůta nebyla pozastavena podle článku 6 nařízení č. 2988/95 nebo přerušena podle první věty čl. 3 odst. 1 třetího pododstavce tohoto nařízení.

160 V tomto ohledu je třeba nejprve konstatovat, jak Komise uznala v odpovědi na písemnou otázku Tribunálu, že se čl. 6 odst. 1 nařízení č. 2988/95 použije pouze na sankce, a nikoli na správní opatření, a že v každém případě v projednávaném případě neprovedla úkon, který by pozastavil promlčecí lhůtu.

161 Je třeba následně určit, zda běh této lhůty byl přerušen úkony v rámci vyšetřování nebo řízení o sporné nesrovnalosti, které přijala Komise podle první věty čl. 3 odst. 1 třetího pododstavce nařízení č. 2988/95. Toto ustanovení totiž vyžaduje existenci dotčeného „úkonu příslušného orgánu oznámeného dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti“.

162 Podle Komise zamítavé rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994 představuje takový úkon přerušující běh čtyřleté promlčecí lhůty. Je však třeba konstatovat, že i kdyby argument Komise byl podložený a tato lhůta běžela opět od 3. srpna 1994, uplynula by 3. srpna 1994, jelikož nebyl přijat nový úkon přerušující běh této lhůty. Dále jak z rozsudku IPK-München v. Komise, bod 23 výše (body 90 a 91), tak z rozsudku IPK-München a Komise, bod 28 výše (body 67 až 71) vyplývá, že se zamítavé rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994 netýkalo sporné nesrovnalosti, a to tajné dohody s p. Tzoanosem, a že tedy tato nesrovnalost nebyla předmětem prvního sporného řízení, které se omezilo na otázku nesprávného provedení projektu Ecodata, které vedlo Komisi k tomu, že odmítla vyplatit druhou část sporné finanční podpory. Za těchto podmínek tedy na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, není možné kvalifikovat zamítavé rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994 jako úkon týkající se vyšetřování nebo řízení o takové sporné nesrovnalosti, jaká byla společnosti IPK vytýkána v napadeném rozhodnutí.

163 Procesní úkony, které Komise provedla během prvního sporného řízení k tomu, aby soud Unie konstatoval *a posteriori* spornou nesrovnalost, rovněž nepředstavují úkony přerušující běh čtyřleté promlčecí lhůty.

164 Tyto úkony sice byly oznámeny společnosti IPK jako účastnici uvedeného řízení, jejich cílem však nebylo vyšetřování nebo řízení o sporné nesrovnalosti, avšak pouze informovaly soud Společenství o nových skutečnostech a průkazných informacích, aby posílily obhajobu legality zamítavého rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994, které na tuto nesrovnalost neodkazuje. Je totiž nesporné, že v této fázi Komise ještě nezahájila správní řízení, které se týkalo vyšetřování nebo stíhání sporné nesrovnalosti. Jak Tribunál konstatoval v bodě 92 rozsudku IPK-München v. Komise, bod 23 výše, pokud Komise měla poté, co přijala zamítavé rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994, za to, že nové indicie uplatněné Komisí byly dostačující k přijetí závěru, že mezi p. Tzoanosem, společností 01-Pliroforiki a společností IPK existovala protiprávní tajná dohoda, která vedla k protiprávnosti řízení o poskytnutí podpory, mohla místo toho, aby předložila

v rámci prvního sporného řízení důvod, který nebyl uveden v uvedeném rozhodnutí, vzít toto rozhodnutí zpět a přijmout nové rozhodnutí, které by se týkalo nejen odmítnutí vyplatit druhou část finanční podpory, ale i nařízení vrátit již zaplacenou částku. Komise tak však úmyslně nepostupovala a upřednostnila vyčkat konečného výsledku prvního sporného řízení, ačkoli p. von Moltke navrhl 25. ledna 1996, po svědectví p. Francka, aby bylo zahájeno řízení za účelem vrácení celkové částky sporné finanční podpory kvůli původní nesrovnalosti.

165 Proto vzhledem k tomu, že běh čtyřleté promlčecí lhůty nebyl přerušen nejpozději před 23. zářím 1996, bylo stíhání sporné nesrovnalosti v okamžiku, kdy byl zaslán dopis ze dne 30. září 2004 (viz bod 30 výše) a přijato napadené rozhodnutí ve smyslu první věty čl. 3 odst. 1 prvního pododstavce nařízení č. 2988/95, již promlčeno.

166 Prvnímu žalobnímu důvodu je tedy třeba vyhovět a zrušit napadené rozhodnutí, aniž je nezbytné přezkoumávat další žalobní důvody, které předložila společnost IPK.

K nákladům řízení

167 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

168 Vzhledem k tomu, že IPK požadovala náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí Komise ze dne 13. května 2005 [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382], kterým se zrušuje rozhodnutí Komise ze dne 4. srpna 1992 (003977/XXIII/A3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) o poskytnutí finanční podpory ve výši 530 000 ecu v rámci projektu Ecodata, se zrušuje.

2) Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. dubna 2011.

Podpisy.

Obsah

Právní rámec ..... II - 1865

Skutkový základ sporu ..... II - 1873

Výzva k předkládání návrhů a realizace projektu Ecodata ..... II - 1873

Sporné řízení týkající se zamítavého rozhodnutí ze dne 3. srpna 1994 ..... II - 1876

Správní řízení, v němž bylo přijato napadené rozhodnutí ..... II - 1884

Rozhodnutí o navrácení první části finanční podpory ..... II - 1890

Trestní stíhání vedená proti p. Tzoanosovi na vnitrostátní úrovni ..... II - 1891

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení ..... II - 1892

Právní otázky ..... II - 1894

Úvodní poznámky ..... II - 1894

K důkazu o tajné dohodě a k prvnímu žalobnímu důvodu ..... II - 1895

Argumenty účastnic řízení ..... II - 1895

– K důkazu o koluzním jednání přičitatelném společnosti IPK ..... II - 1895

– K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze skutečnosti, že nebyly splněny podmínky nezbytné pro zrušení rozhodnutí o poskytnutí finanční podpory ..... II - 1910

Závěry Tribunálu ..... II - 1917

– K rozsahu věcné působnosti nařízení č. 2988/95 ..... II - 1917

– K pojmu „nesrovnalost“ ve smyslu čl. 4 odst. 1 až 3 ve spojení s čl. 1 odst. 1 a 2 nařízení č. 2988/95 ..... II - 1919

– K důkazu o nesrovnalosti ..... II - 1922

– K promlčení stíhání podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95 ..... II - 1930

K nákladům řízení ..... II - 1936